

FİLİSTİN'DE DEVİRİM KAZANACAK

Filistin halkının özgürlük için başkaldırısı sürüyor... Onlarca yıllık siyonist baskılara karşı bir gün bile boyun eğmeyen Filistinliler, yaşlıyla gençle 3 aydır her hafta Gazze sınırına yürüyor.

Gaz bombalarına, keskin nişancılara, drone-larına karşı, cenazelerini omuzlayarak yürüyüşünü sürdürüyor... İsrail siyonizmi çocuk demeden, sakat, hasta, yaşlı, kadın demeden Filistinlileri katletmeyi sürdürüyor. İsrail bir taraftan Hamas'ı bahane edip Gazze'yi uçaklarla bombalarken, diğer taraftan anlaşma masasına oturuyor.

Filistin halkının yanından ise dünya emekçi halkları var... Dünyanın pek çok yerinde Filistin halkıyla dayanışma eylemleri yapılırken, İsrail'i boykot kampanyaları düzenleniyor, İsrail'de yapılacak organizasyonlar iptal ettiriliyor. Halkların baskısı ile Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Fi-

listin halkı için uluslararası koruma sağlanması tasarı-sını gündeme getirdi, ancak ABD'nin vetosu ile kabul edilmedi.

Emperyalist gerici timsah gözyaşları dökedursun, yiğit Filistin halkı özgürlük düşünden vazgeçmiyor. Katledilen halkın yasını tutmak yerine her düşüşünde yeniden doğruluyor ve "buradayım" diyor, "zafere kadar savaş" diyor.

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

6 - 20 Haziran 2018 / S 50 / 1 TL

31 MAYIS TAKSİM AYAKLANMASI TALEPLERİMİZ

Halk devrimi yayılıyor ve derinleşiyor. Devrimci ayaklanmanın söneceği beklentisi içinde olanlar hareketin gerçek içeriğini hiç anlamamışlardır. Olan biten şey Türkiye'de artık görmeye alıştığımız devrimci kitle eylemlerinden bir değil, devrimci bir halk ayaklanmasıdır; bir devrimdir. Bu bir halk devrimidir, halkın kendi özlem ve talepleriyle katıldığı bir devrimdir.

Ayaklanma halindeki emekçi kitleler, faşizme karşı savaşıyor güçler, özgürlük arayışındaki toplumsal kesimler, kısacası, kendi özlem ve talepleriyle harekete katılmış tüm ayaklanmacı güçler açık, net, kısa ve çok belirgin çizgilere sahip bir Geçici Devrim Hükümeti'ne ihtiyaç duyuyorlar.

Bu Hükümet,

- Burjuva hükümetin derhal istifasını, bütün iktidarın halka devredilmesini,
- Polis teşkilatının ve ordunun dağıtılmasını, bunun yerine milis güçlerinin geçirilmesini,
- Bankalara, tekellere, büyük dış ticarete, emekçi sınıflar yararına el konulmasını,
- Halk Temsilcileri Konseyinin toplanmasını,
- Tutsakların derhal özgürleştirilmesini,
- Ezilen ulus ve ulusal toplulukların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınmasını acil görev olarak ilan etmelidir.

Zaferimiz ve tarihe karşı sorumluluğumuzu yerine getirmemiz bu görevi başarmamıza bağlıdır.

HAZIRLIKLAR DEVİRİM İÇİN

Türkiye'de bir halk devrimi -pratik anlamda- geliyor. Tekelci kapitalist ekonominin iflas süreci başladı. Bu süreç aynı zamanda bir isyanlar ve ayaklanmalar süreci yani bir devrim sürecidir. Karşı-devrim cephesi, buna emperyalistler de dahil, batmaya yüz tutan gemiyi kurtarmak için elbirliği etmiş durumdadır.

Karşı-devrimin bütün bileşenleri, CHP'den MHP'ye; TÜSİAD'tan emperyalistlere kadar hepsi, devrimin zaferini engellemek için, dinci-faşist iktidarın ve onun başının arkasında yekpare bir blok oluşturmuşlar.

Devrim, karşısında birleşmiş bir karşı-devrim cephesi yaratarak geliyor. Tersinden de söylenebilir; karşı-devrim cephesindeki bu yekvucut olma hali, toplumsal devrimimizin ilerlediğinin kanıtıdır.

"Turpun büyüğü heybede" diye bir söz var. Tekelci kapitalist ekonominin şimdiye kadar bize yansıyan krizi, varacağı boyutların yanında denizde damla gibidir. Dev şirketlerin, holdinglerin, bankaların iflası kapıda. Dahası, faşist devletin iflası eli kulağında. Memur, emekli, işçi aylıklarının ödenemeyeceği günler uzak değil. Birikmiş suların basıncı baraj kapaklarını patlatmak üzere. Burjuva dünya, nefesini tutmuş, bu kasırganın seçim sonrasına kalması için dua edip duruyor.

Seçim öncesi ya da sonrası; şu ya da bu burjuva iktidar farketmeyecek, tekelci kapitalist ekonominin krizi ya patlayacak ve önünde ne varsa silip süpürecek. Hiçbir burjuva iktidar bunun önüne geçemez; çelişki ve sorunları çözemez. Tekelci kapitalizmin krizi ancak tekelci kapitalist yapıya son vererek çözülebilir.

Bu duruma sadece bir devrim son verebilir. Sadece tekelci kapitalist yapıyı parçalayacak bir devrim toplumu bu felaketten kurtarabilir.

Yine de şunun altını çizmek gerek: Kriz ne denli şiddetli olursa olsun,

tekelci kapitalist düzen kendiliğinden yıkılmaz, yıkılmayacak. Onu yıkmak için işçi sınıfının, ezilen halkların, emekçilerin, yoksulların, gençliğin kahramanca girişimleri gerekiyor. Devrimci öncü işçilere bu konuda tarihsel görev düşmektedir.

Halk kitleleri bugüne kadar defalarca böylesi kahramanca girişimlere hazır olduklarını eylemlerle kanıtladılar. Devrim bugüne kadar, esas olarak, alttan, yani devrimci kitle eylemine dayanarak gelişti.

Fakat bu, devrimde zafer için yeterli değil. Devrimde zafer isteyenler, zaferi göze alanlar devrimi üstten de örgütlemeyi bilmeliler. Devrimi üstten örgütlemek, yukardan müdahale etmek, her şeyden önce devrimin otorite organını, devrimin merkez organını oluşturmak demektir. Bu, Geçici Devrim Hükümetidir.

Ancak bu Geçici Devrim Hükümeti, devrimin zaferine hiç bir zaman inanmamış ve burjuva devlet biçiminden başka hiç bir şey tanımamış kimi ahmakların sandığı gibi, burjuva parlamenter bir hükümet olmayacak. Bu bir Devrim Komitesidir, Devrim Konseyidir ya da başka biçimde şekillenecek bir organdır. Ama herhalükarda devrimin otoriter karar organı, kendini hiç bir yasayla sınırlamamış bir yürütme organı olacaktır.

Devrime yukarıdan müdahale etmek, yukarıdan örgütlemek, GDH ile birlikte, devrimin kısa, öz, kitleler tarafından hemen anlaşılabilir, kavranabilir bir programının ilanını gerektirir. İşçi sınıfı, emekçiler, ezilen halklar, ne için dövüştüklerini, devrimin zaferiyle birlikte hangi önlemlerin alınacağını, yaşamlarında derhal, günlük değişimin ne olacağını bilmek isterler.

Başta devrimci öncü işçiler olmak üzere, devrimin zaferini isteyen ve ona inan tüm devrimci güçler bu hazırlıklara şimdiden girişmelidir.

Bugün erken değil, tam zamanı ama yarın çok geç olacak!

>>Editör...

AÇLIK İSYANLARI KAPIDA

Türkiye nereye gidiyor diye sorulacak olsa, herhalde en kısa ve en kestirme yanıt şu olurdu: Yakın zamanların Yunanistan'ına bakın. Orada bir kaç yıl önce ne olduysa, onu misliyle çarpın, Türkiye ekonomisinin nereye gittiğini, tam olmasa da, yaklaşık olarak anlarsınız.

Ne olmuştu Yunanistan'da bir kaç yıl öncesinde? Özetle şu: Aylık ücretle geçinen memurlar, işçiler, emekliler vb vb kesimler bir sabah aylıklarının çekmek için bankamatiklere gittiklerinde bankamatiklerde para olmadığını büyük bir dehşetle gördüler.

Asıl Kavga Yeni Dünyayla
Eski Dünya Arasındadır

C.Dağlı

2

Legalite- İlllegalite
Diyalektiği

Özgür Güven

4

Kaçacak Yerleri Yok

Azer Kızıl

5

68 Hareketi ve 71 Çıkışının
Güncelliği Üzerine

Umut Güneş

7

Manifesto'nun Sırrı Nedir

Aybel Gün

8

ASIL KAUGA YENİ DÜNYAYLA ESKİ DÜNYA ARASINDADIR

BAŞYAZI

C. Dağlı

Burjuva partileri, kendilerini önemli göstermek için ellerindeki tüm güç ve olanakları, propaganda araçlarını sonuna kadar kullanıyorlar. Amaç, toplumu kendi etrafında toplamak, yeniden yönetir duruma gelmek ve böylece, sınıf ayrıcalıklarının sürekli hale getirmektir. Hedefe ulaşmak için, ya aralarındaki çekişme ve sürtüşmeler abartılır; ya da yapay olarak yaratılır. Türkiye'de ve tüm kapitalist ülkelerde tüm bunlar her gün gözlerimizin önünde oluyor.

Hâlbuki bu topraklarda, yıllardır başka bir savaş sürüyor. Bu savaş emekle-sermaye arasındadır. Burjuvaziyle, kapitalizm tarafından ezilenler arasındadır. Egemen ulusla, ezilen Kürt halkı arasındadır. Bu savaş ki, açık, apaçık olarak devam ediyor ve gün gün genişliyor. Tekelci sermaye ve siyasi iktidar tam da bu savaşı kazanmak için, kitleleri yanına çekme çabasında, istediği sonucu almak için, baskı ve terör başta olmak üzere, her tür yol ve yönteme başvuruyor.

Burjuva iktidar ve muhalefet partileri, çabalarında yalnız değiller. Geri kitlelerin desteğini alıyorlar. Egemenler her zaman, halk kitlelerinin en geri kesiminin zayıflıklarından, aldanma ve kanma özelliklerinden, bilinçsizliklerinden yararlandılar. Ki geri kitleler eğitimsizliklerini, cehaletlerini kendileri yaratmadı. Ama içinde buldukları durum, kendilerinin ezenlere karşı harekete geçmelerini engelledi, geciktirdi.

Durum artık değişiyor. İçinde buldukları toplumsal koşulların kapitalist sınıfla karşıtlık içinde olması, yoğunlaşan sınıf kavgası ve genel başkaldırımın yarattığı etki, toplumun en geri kesimini bile uyandırıyor, sarsıyor ve harekete geçmesini sağlıyor. Bu yüzden, burjuva sınıf partileri, insanların yanlarına çekmek için, daha fazla iki yüzlülüğe, yalan ve demagojiye başvurmak zorunda kalıyorlar.

Burjuva düzen partileri, kitle desteğini almak için, başka bir yerden daha yararlanıyorlar. Yasal sol partiler, düzen güçlerine destek olmak için birbirleriyle yarış içindeler. Onlar bunu "hoşgörü" için yapıyorlar. Tüm toplumsal güçlerle barış içinde olmak amacıyla yapıyorlar. Yaptıklarının anlamı, emekçi halk için daha iyi koşullar sağlamak üzere, varolan toplumsal düzenin devam etmesidir. Oysa ki, sermayenin güçlenmesi oranında, emekçileri bekleyen daha derin bir sefalettir. Sermaye büyüdükçe, emekçi yığınlar daha çok eziliyor. Ezilenlerin temsilcilerinin görevi, bazı iyileştirmeler uğruna, en kritik anda yönetici sınıfı ve partilerini desteklemek değil, en kritik durumdan yararlanıp, burjuvaziyi devirmek olmalıdır.

Gerçek mücadele, yeni dünya ile eski dünya arasındadır. Çağımızı etkileyen asıl kavga budur. Bu kavga kavga, sınıflar ilişkisinin, uluslararası politik alanın tüm görünümünü, günlük kavganın her anını etkiliyor. Uluslararası burjuvazi her adımını, yeni dünya uğruna savaşının yarattığı devrimci ortamda atmaktadır.

Yeni bir dünyanın doğuşu, insanlık tarihinde yeni bir tarihsel dönemin başlamasıdır. Burjuva siyaset, tam da yeni bir dünyaya gidiş gerçeğini gözlerden saklamak için, insanların tüm dikkatini kendine yöneltiliyor.

Burjuva partileri kendi aralarında ne kadar kapışsa da, bütün politikaların içeriği aynıdır, burjuvadır. Aralarındaki farklılıklar özsel değildir. Çünkü özsel olarak kapitalist toplumdaki beslenirler ve bu topluma hizmet ederler. Hepsi de tekeli sermaye partileridir. Dolayısıyla onların programını gerçekleştirmeyi kendilerine amaç edinmişlerdir. Hepsi de, aralarındaki tüm sürtüşmelere karşın, işçi sınıfı ve emekçi halkın devrimci savaşı karşısında düzen partisidir. Her devrimci, her sınıf bilinçli işçi bu gerçeği Türkiye ve Kürdistan sınıf mücadelesi tarihine, ezilen ve sömürülenlerin faşizme ve sermaye karşı devrimci mücadelenin deneyimlerine bakarak görebilir. Son yarım yüzyılın büyük sınıf savaşına bakın bunu çok net olarak anlayabilirsiniz. Toplum iki sınıf, iki güç, iki dünya ve dolayısıyla iki program etrafında toplanıyor.

Biçimi belirleyen içeriktir. Burjuva partilerin programının içeriği kapitalizmdir. Burjuva toplumsal doğaları gereği hepsi de programda kapitalist içeriği yansıtmak zorundadır. Onların programından tamamen farklı, sadece farklı olmayan, aynı zamanda karşıt olan işçi sınıfının devrim ve komünizm programıdır. İşçi sınıfının kurtuluş programı, kapitalist toplumsal sistemin yıkılmasını, toplumun yeniden devrimci kuruluşunu hedefler. Dolayısıyla, gerçekte, toplum sınıfları, sınıfsal doğalarına göre, iki temel sınıf ve iki temel karşıt programlar etrafında toplanır. Emekçi sınıf, burjuva partilerin ardında oradan oraya sürüklenmek istemiyorsa, kendi devrim programı için dövüşmelidir. Kapitalizmin ezdiği halk kitlelerinin kurtuluşu için dövüşmelidir. İşçi sınıfı yeni bir dünya dövüşmelidir.

Emekçileri, burjuvaziyle ya da burjuva partileriyle bir araya getiren her proje, işçilerin sınıf kavgasını engellemeyi, en azından yumuşatmayı hedefler. Sınıf uzlaşmacı projelerin sahibi olan her sendika ya da politik hareket, emekçilerin sınıf kavgasının karşısında, kapitalist sınıfın yanında yer almış olur. İşçi sınıfı, dünyayı değiştirecek devrimci bir güç durumuna gelmek istiyorsa, burjuva güçler karşısında bağımsız davranmakla yetinmemeli, küçük burjuva sosyalist hareketlerle de yolunu ayırmalıdır. İşçiler, her toplumsal olay ve harekette kendi bağımsız ve devrimci sınıf çizgisini takip ederse halkın ve devrimin önderi durumuna gelir.

Kendince çeşitli gerekçeler getirerek, kitleleri kapitalistlerin sınıf partilerinin ardına takan siyasi hareketler anlamalıdır ki, kapitalizme için çelişkilerin, kapitalizm çerçevesinde çözümü yoktur. Kapitalizmin çelişkileri ancak karşıtların birliğine, emekle sermayenin birliğine dayanan toplumsal sistemin yıkılmasıyla çözülür. Ancak komünist nitelik kazanan bir hareket kapitalizmin içsel çelişkilerini çözebilir. Aralarında uzlaşmaz çelişki olan karşıt sınıfların birliğine dayanan eski topluma ancak bir devrim son verebilir.

Bazı burjuva güçleri ve partileri "demokratik bir ortam" adına destekleyenler bilmelidir ki, demokrasi ancak, egemen olana, egemen kapitalist sınıfa, kapitalist toplumsal sisteme karşı verilen devrimci mücadeleyle sağlanır. Kapitalizmin egemen olduğu toplumda, demokrasi, anti-kapitalist içeriklidir. Demokrasi mücadelesi, sosyalizm mücadelesine bağlanmalıdır. Bütünlüklü olarak söyleyelim: bu halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesidir. Bu, bir devrim mücadelesidir, yani burjuva egemenliğin devrilmesi mücadelesidir.

İşçiler için, toplumsal kurtuluş programı oluşturmak önemli bir adımdır, fakat soyut belirlemeler kurtuluş getirmez. Hedefe hangi yöntemle ya da mücadele tarzıyla gidileceğinin de ortaya konması gerekiyor. İşçiler, işçilerin devrimci partisi, dünya proletaryasının 100 yıllık büyük deneyimiyle doğrulanmış yöntemleriyle, devrimci mücadele yoluyla, kapitalistlerin sınıf egemenliğinin devrimci tarzda devrilmesiyle varacaklar kurtuluşa.

Uzlaşmacı sosyalistler, yasal sol partiler de kendi yollarından giderek kurtuluşa varacaklarını, yani kapitalist sınıfla anlaşma vb içinde hareket ederek sonuç alacaklarını söylüyorlar, fakat, oportünist ve reformist yöntemlerin başarılı olmasının dayanakları yoktur. Emegün, kapitalizmin zincirlerinden kurtulması ancak devrimci tarzda devrimci işçi partisinin yöntemleriyle sağlanır.

İşçi sınıfı partisinin yöntemlerinin tarihsel önemi ortada. Bütün kıtalarda milyonlar bu yöntemlerle ayağa kaldırıldı. Devrimci çağ bu yöntemlerle başladı. Kapitalizmden sosyalizme işçi sınıfı partisinin devrimci yöntemleriyle geçildi. Sınıf savaşımı ve sosyalizm tarihinin büyük pratiğinin sonuçları apaçık: Dünya, toplumsal devrim yöntemi ile dönüşebilir. Oportünist yol ve yöntemler bugünkü dünyanın sınırlarını aşmaz, devrimci işçi sınıfı partisi yöntemleri, bu sınırların ötesine, emegün evrensel kurtuluşuna götürür.

Burjuva sınıfların ötesine proleter ateşlilik olmadan, devrimci aşırılıklara başvurulmadan geçilemez. Böylesi toplumun köklü olarak dönüşümünü gerçekleştiren tarihsel bir hareket, isyancılığı sönmüş, burjuvaziye karşı uzlaşmaz devrimci kavgadan geriye düşmüş insanlarla gerçekleşmez. Kitlelerin devrimci enerjisi, devrimci ateşliliği sonuna kadar devrimci yöntemlere dayalı mücadeleyle harekete geçirilir.

Bugüne değin, kapitalizme başkaldıran, devrimi başarıya ulaştıran işçiler, başeğmez ve devrim ateşi taşıyan işçilerdir.

Zindanda 1 Mayıs

"Kendini hazırla kavgaya
Yeni bir dünya kurmaya"

1 Mayıs yaklaşırken, hangi kentte nerede kullanılacağı, katılımın ne kadar olacağı tartışmaları da başlar. İstanbul'da 1 Mayıs Alanı tartışmalarının ayrı bir yeri vardır. 1 Mayıs 1977 katliamından bu yana Taksim Meydanı, "1 Mayıs Alanı", "Kızıl Meydan" olarak kabul edilmiştir.

Faşizm, yasakları olmadan olmaz. Taksim uzun zamandır, özellikle 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilere kapalı...

1 Mayıs'ta alanlarda olamayanlar da var: Zindanlarda bulunan devrimci tutsaklar... Dışarıdaki gibi afişler, pankartlar, dövizler hazırlama telaşı yaşanmasa da, tutsaklar da 1 Mayıs heyecanı ve coşkusunu yaşıyorlar.

Bakırköy'de kadın devrimci tutsaklar birkaç gün öncesinden 1 Mayıs için hazırlıklara başladı. Faşizmin yasak ve engellerine OHAL de eklenince, tutsakların hazırlayacakları materyaller de çok sınırlı... Pankart yapamazlar, ama devrimci kadınlar karar vermiş, 1 Mayıs'ta illaki "Yaşasın 1 Mayıs" yazısını olacak. Ve rengarenk kağıtlar hazırlanıyor...

1 Mayıs sabahı erkenden koğuştaki hareket başlıyor. Ortak alandaki ve hücrelerdeki televizyonlar da açılmış. Günün hareketliliği içinde bir yandan 1 Mayıs haberleri takip edilecek.

Bakırköy zindanında kalan devrimci tutsaklar saat 09.00'da alkışlarla havalandırmaya çıkıyor. Bir kısmı renkli renkli "1 Mayıs"ı oluşturmuş bile... Havalandırmada "Yaşasın 1 Mayıs" yazısı karşılıyor. Hep birlikte alkışlanıyor...

Bir arkadaşımız dünyadaki 1 Mayıs mücadelesine, bu uğurda ölümsüzleşenlere ve Türkiye'deki "Mayıs tarihçesine" değiniyor. Kanlı 1 Mayıs 1977 ve sonraki 1 Mayıslar...

1 Mayıs'ta devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenleri anmak için 36 yumruk kalkıyor havaya. Nazım Hikmet'in Güneşi İçenlerin Türküsü eşliğinde saygı duruşunda bulunuyoruz.

Ardından "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "1 Mayıs Katliamlarının Hesabını Soracağız", "Bimre Faşizm Biji

Tekoşına Me", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları yankılanıyor zindanda... Zılgıtların çekilmesiyle dünya işçi ve emekçilerin marşı, 1 Mayıs Marşı söyleniyor hep birlikte... Coşkuyla söylenen marş yine zılgıt ve alkışlarla bitiriliyor.

Leninist tutsaklar olarak, ayrıca Taksim Israrını da ifade etmek ve ayrıca sloganlarımızı atmak üzere havalandırmada toplandık. Bir yoldaşımız, 1 Mayıs'a ve Leninistlerin 1 Mayıs'ta Taksim'de olma kararlılığına

türlü 1 Mayıs'ta alanlarda olamadım" diyen de, "itiraf ediyorum 1 Mayıs bağımlısıyım, yıllardır hiç kaçırmadım" diyen de... En eski 1 Mayıs'a katılan kim? İlk kez bu yıl katılan kim? 1 Mayıs'a ilişkin bilgiler, aktarılan olaylar, duygulu, hüznü, coşkulu, komik 1 Mayıs anıları... Devrimci kadınlar bir arada olur da marşlar, şarkılar olmaz mı? Birbirinden güzel coşkulu ezgiler, marşlar söylendi ve tabii ki halaylar çekildi...

Arada haber takibi sürüyor. Gözümüz televizyonda. Taksim'de gözümlenilenler olduğunu öğreniyoruz. Ama sadece altyazılarda geçiyor ya da sayı olarak söyleniyor. Bizse Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlayacak olanlara ilişkin haber bekliyoruz... Sıraselviler Caddesi'nden Meydan'a çıkmaya çalışan ve "Yaşasın 1 Mayıs" pankartı açan 4 kişi gözümleniyor. Devrimci Hareket gençliği ve sonra bir başka noktadan gözümlenilenleri. Yolda polis engeline takılan bir kadın çantasından pankartı çıkarıp açıyorken hemen gözümleniyor.

Saat epey ilerlemiş. Haberlerde 50'den fazla kişinin Beyoğlu'nda gözümlenildiği söyleniyor. Aramızda hangi yoldaşların gözümlenileceğini konuşuyoruz. Gözümlenildiği konusunda "kesin", "o garanti", "mutlaka", "hiç şüphe yok" esprilerimizin konusu oluyor bir yoldaşımız. Şimdilik bilemiyoruz ayrıntıları... Taksim'de Mücadele Birliği'nin bayrağını kim dalgalandırdı bu yıl, kim gözümlenildi? Görüşlerde ya da gazeteler gelince öğreneceğiz ancak (...)

Birkaç gün sonra öğrendik. İki kadın yoldaşın sabahın erken saatlerinde Taksim'de yine pankartımızı açmayı başarmış ve gözümlenildi...

"Omzumuzda taşıyoruz / Bu dünyanın kahrını

Ellerimizle yıkacağız / Burjuvazinin bendini"

Bakırköy Cezaevi'nden
Leninist Tutsaklar

Editör

AÇLIK İSYANLARI KAPIDA

Baş tarafı 1. Sayfada

Para yoktu, bankalar iflas etmişti; günlük dilde söylersek, bankaların kefil, Yunanistan devleti de iflas etmişti. Kasa tamtakır kurubakır durumundaydı.

Maaş alamayan, toprakla, tarımla bağı da olmayan şehirli, mutlak bir açlıkla karşı karşıya kaldılar. Devlet, kasaya para koymak için izleyebileceği iki yolu da denedi. Birinci yolun sonunda dolaylı-dolaysız vergilere ve zamlara yüklendikçe yoksulluk, esnaf gibi ufak sermaye sahiplerinin iflası, evsizlik, işsizlik bir kaç ay içinde çığ gibi büyüdü. Bütün bunları isyan ve ayaklanmalar izledi.

İkinci yol daha beterd. Para muslukları Almanya ve diğer Avrupalı emperyalistlerin ellerindeydi. Onları çağırdı Yunan Hükümeti. Onlar da ellerinde "yapılacaklar" listesiyle geldiler. Listede, memur sayısının azaltılması, vergilerin artırılması, tüketimin kısıtlanması, harcamaların kendi kontrollerinde yapılması gibi diz çöktürme planına uygun maddeler vardı. Yunan hükümeti hepsini kabul etmek zorundaydı; etti.

Türkiye tekeli kapitalist ekonomisi şimdi, yokuş aşağı giden, freni patlamış kamyon gibi, bu noktaya hızla gidiyor. Bunu ne dinci faşist iktidar

ne de başka herhangi bir gerici burjuva iktidar önleyebilir. Çünkü bu kriz, Türkiye kapitalizminin yapısal bunalımının bir sonucudur.

Bu sonuç şimdiye kadar dinci faşist iktidar tarafından, emperyalistlerin bol kredi desteği, gerici Arap devletlerinin çuvalarla gönderdikleri dolarlar, kara para aklama ve akla gelebilecek her yöntemle elde edilen paralar sayesinde ertelenebilmişti. Ama nereye kadar? Taşıma suyla değirmen bir yere kadar dönebilirdi; sonrası malum, değirmenin suyu çarkları çevirmeye yetmez oldu. İşte şimdi o noktadayız.

Emperyalist finans kuruluşları, Türkiye için alarm zillerini çalıp duruyorlar. İflas süreci başladı. Bankalar ve devletin kendisi yakın takibe alınmış durumda. İflaslar en tepeden ve dinci faşist iktidara en yakın büyük holdinglerden başladı. Esnaf ve küçük köylü zaten nefesi kesilmiş vaziyette. Şimdi sıra, kredi ile ev, araba alanların; bankalara borçlu olanların eldekini avuçtakini kaybetmelerine gelmiş.

İthalatın duracağı, ithalata bağımlı sanayinin, yani fabrikaların çalışmayacağı, dolayısıyla işçilerin sokağa atılacağı günlerin arifesindeyiz. Türkiye, biçim yönünden benzer günleri 78'li yıllarda Ecevit döneminde yaşamıştı. Tüpgazda bir

bidon benzin için saatlerce kuyrukta beklenen günlerdi. Ama aynı dönem grev, gösteri, devrimci kitle eylemlerinin, öğrenci hareketinin dev dalgalar halinde geliştiği günler oldu aynı zamanda. Ama bu günle o dönem arasındaki önemli fark şuydu: Tekelci kapitalistler ve onların örgütü TÜSİAD, o dönem sömürüyü yoğunlaştırmadı, emperyalist sermaye ile bütünleşmeyi derinleştirmesi konusunda Ecevit hükümetini sıkıştırıyor; dahası hükümeti daha saldırgan bir hükümetle değiştirmeye çalışıyordu. Türkiye tekeli kapitalist yapının önünde hala alabileceği bir yol vardı.

Şimdi tekeli kapitalist ekonomi iflas ediyor. Sokakların işsizlerle dolacağı, memur ve emekli aylıklarının ödenemeyeceği, fabrikaların üretimi durduracağı, temel maddelerin ithal edilemeyeceği, mağaza ve dükkanların önünde kuyrukların alıp başını gideceği; tarımla, köyle, toprakla bağı olmayanların mutlak açlıkla karşı karşıya kalacağı günler kapıda.

İşçi sınıfı ve diğer emekçiler, Kürt halkı, gençlik bütün bunları "tevekkül" içinde karşılamayacak elbet. Arkalarında uzun bir mücadele deneyimi biriktiren devrimin toplumsal güçlerinin bütün bunlara çaresizce katlanacağını kimse

düşünmemeli. Faşizme ve kapitalizme karşı mücadelenin, isyan ve ayaklanmaların dev dalgalar halinde gelişeceği günlerin arifesindeyiz. Açıkların isyan edeceği, marketleri yağma edeceği, fabrikaların, okulların işgal edileceği, esnafın ayağa kalkacağı, gösteri, isyan ve ayaklanmaların birbirini izleyeceği günlerin eşliğindeyiz. Ve en önemlisi, seçim sonuçları ne olursa olsun, hangi gerici burjuva hükümet kurulursa kurulsun, bunların önüne geçemeyecekler.

Şu noktanın altını çizmek gerek: Biçim olarak benzese de, önümüzdeki süreç geçmişin, 78'li yılların basit bir tekrarı biçiminde gerçekleşmeyecek. Daha derin, daha yıkıcı, işçi sınıfı ve devrim güçlerinin zafere daha yakın oldukları bir gelecek bizi bekliyor. Nedeni basit, 78'lerden bu güne uzun bir zaman geçti ve bu zaman aralığında ne tekeli kapitalizm o eski durumunda ne de başta işçi sınıfı ve Kürt halkı olmak üzere devrimin toplumsal güçleri eskisi gibiler. Hepsini de devrimin lehine olmak üzere, o günden bu güne özel pek çok değişim, sayısız gelişme yaşandı.

Atın dört ayağını nallamanın zamanı.

Gazetemiz "Zindandakilerin Özgüvenini Artırdığı" İçin Yasak

7 Mart günü sosyal medya hesapları gerekçe gösterilerek gözaltına alınıp 14 Mart'ta tutuklanan okurumuz Kenan Zengin, yazdığı bir mektubu, Silivri 2 Nolu L Tipi zindanında yaşadıklarını anlattı.

Daha önceden bağımsız koşullarda ve koridorda yatmak zorunda kaldığını anlatan Kenan Zengin, 3 ay içinde 4 koşul değiştirdiğini söylüyor. Bağımsız koşullardan siyasi tutsakların olduğu bir koşula geçebilmek için açlık grevi yapan okurumuz, açlık grevini bırakması için yetkililerin kendisiyle görüştüğünü, olumlu bir yanıt alamayınca da "süngerli oda" ile tehdit ettiklerini; kararlı duruşu üzerine günler sonra talebi kabul edildi.

Kendisine gönderilen Mücadele Birliği gazetesinin verilmediğini, gerekçesinin de "zindandakilerin özgüvenini artıracak ve tutsakları galeyana getireceği" olduğunu söyledi. 1-6 Mayıs günlerinde sloganlarla, marşlarla anma etkinlikleri düzenlendiğini anlatan Kenan Zengin, her gün saat 12.00'de Tek Tipe karşı slogan atma eylemi olduğunu söylüyor.

Açık ve kapalı görüşlerde, telefon görüşmelerinde getirilip götürülürken koridorlarda gardiyanlar tarafından sürekli darp edildiklerini; yiyeceklerin sağlıksız olduğunu, hatta pilavın içinden sık sık "tel" çıktığını; ekmelede sorun yaşadıkları için kepek ekmeği istediklerini, buna cevap olarak da yeniden gardiyanların saldırısına uğradıklarını anlatan Kenan Zengin, tüm bu saldırıların "onları zinde ve dinç tutmak, kemiklerinin açılmasını sağlamak için yapıldığını" söylediklerini aktarıyor. Kepek ekmeğini "revirde doktorun yazması" gerektiğini söyleyen cezaevi idaresi, revire çıkma taleplerini de "oradan enfeksiyon kapabilecekleri" gerekçesi ile de reddediyor...

Zindanlardan hemen her gün yeni saldırı, hak gaspları, işkence haberleri alıyoruz. Sanmasınlar ki bu devran böyle sürecektir... İşkencecilerin yaptıklarının hesabını verecekleri gün çok yakın.

Zindanlar Yıkılsın tutsaklara Özgürlük

SEÇİM DEĞİL
DEVİRİM ZAMANI

İşçiler, Emekçiler, Kürt Halkı, Aleviler, Kadınlar, Gençler,

Düzen çöküyor, dinci faşist iktidar sallanıyor. Gün geçmiyor ki, "Türkiye'nin iflasın eşliğinde olduğu"na dair açıklamalar ortalığı kaplamasın. Gün geçmiyor ki büyük bir işletmenin, firmanın ya da sermaye grubunun iflas haberi gelmesin. Holdingler, tekeller iflas ediyor. Bankalar iflas ediyor. Küçük esnaf, küçük köylü tarlasını, evini satmak zorunda kalıyor. Bankalar haciz, ipotekle, vergi memurları polisle kapımıza dayanıyor.

Artık mızrak çuvala sığmıyor; dinci faşistler, yalanlarını halktan saklayamıyorlar. Bir çöküşün içindeler! Devletin kendi içinde paramparça olduğu, kimsenin kimsene güvenmediği, ekonomik krizin ve ona eşlik eden siyasi krizin ayyuka çıktığı bir dönemde, siyasi iktidarın durumu kurtarmak için yalana sarılmaktan başka yol bulamıyor.

Düzen ve iktidar, ancak gözü dönmüş bir saldırganlıkla, polis, asker, sivil faşist terörüyle ayakta kalabiliyorlar.

İşçiler, Emekçiler, Kürt Halkı, Aleviler, Kadınlar, Gençler,

İşte içinden geçmekte olduğumuz böylesi bir dönemde, dinci faşist iktidar, sizlerin önüne bir tiyatrodan başka bir şey olmayan seçimleri bir kez daha koyuyor. Bir tiyatro; çünkü senaryosu, oyuncularını ve sonucunu önceden belirlenmiş bir oyun bu!

Saltanatın tepesinde oturan adam, seçimi kaybetmesi halinde, daha önce de yaptığı gibi, sonuçları tanımayacağını ayan beyan ortaya koydu. Çürümüş bir sistemi başka türlü ayakta tutamayacağını en başta o olmak üzere tüm karşı-devrim cephesi biliyor. Bunun için şimdiden A, B, C planları hazırladığını itiraf etti.

İpleri dinci faşist iktidarın elinde olan sivil faşistler ve mafya halkları kanlı bir iç savaşla tehdit ediyorlar. Bu tehditler gerçekte dinci faşist iktidarın işidir. Tehditle sonuç almaya çalışıyorlar. Bugün meclisin hiçbir şey olduğunu, ama bu tür mafya bозuntularının, polis, paramiliter karşı-devrimci güçlerin her şey olduğunu yaşayarak görüyorsunuz.

Çünkü bir ayaklanmanın yaklaştığını görüyorlar ve bu ayaklanmadan ölümüne korkuyorlar. Korkularını boşuna değil. Türkiye ve Kürdistan'da bir devrim olgunlaşıyor. Türkiye ve Kürdistan, Haziran Halk Ayaklanmasını gölgede bırakacak bir

ayaklanmaya, ayaklanmalar dizisine hazırlanıyor.

İşçiler, Emekçiler, Kürt Halkı, Aleviler, Kadınlar, Gençler,

Durum böyleyken, bugün sizlere bu seçim paradisine katılmanızı, var olan "ititaf" ya da adaylardan birine oy vermekten başka seçene olmadığını söyleyenler, hem kendilerini hem de sizi kandırıyorlar. Oysa şimdi gerçekleri konuşmanın zamanı. Seçim yoluyla dinci faşist iktidarın "süpürülüp atılmayacağı", "sarayı boşaltıp git"meyeceği ortada. Dinci faşist iktidarın yıkılmasının, onun başındaki adamın saltanatının yerle bir edilmesinin yolu işte bu yaklaşan ayaklanmaya hazırlanmak, bu ayaklanmayı gerçek bir devrime dönüştürmektir.

Bizim acılarımızı ancak bir devrim dindirebilir. Bizim ihtiyacımız olan şey bir devrimdir. Bu devrimle birlikte kurulacak Devrim Hükümetidir. Ancak böyle bir hükümet yaşamsal sorunlarımızın çözümüne gerçekten başlayabilir. Ancak böyle bir hükümet, bütün iktidarı, işçi ve emekçilerin elinde toplayarak, büyük tekelere, bankalara, bütün topraklara el koyabilir, küçük köylünün, esnafın banka borçlarını iptal edebilir, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesini sağlayabilir, zindanları yıkıp tutsakları özgürleştirebilir, Alevilerin, kadınların ve gençlerin gerçek anlamda özgürlüğünü sağlayabilir.

İşçiler, Emekçiler, Kürt Halkı, Aleviler, Kadınlar, Gençler,

Bu mümkündür, bunu yapabiliriz. Öfkeniz bir fırtına gibi patladığında onun önünde ne taş kalır ne de taht! Yeter ki, ayağa kalktıktan sonra zafere kadar kararlılıkla yürüyelim; Haziran Halk Ayaklanmasında olduğu gibi yarı yolda durmayalım.

Bugün doğru olan tek politika, seçimleri ve sonuçları tanımayacağını ilan ederek, düzeni ve iktidarını bir devrimle yıkarak devrimci bir hükümet kurmak için ayağa kalkmaktır.

Devrim için ayağa kalkın!

Mücadele Birliği Platformu

Yarımada'da Yeniden Barış

"Nükleer silahlanma" bahaneleriyle emperyalist hegemonyanın saldırgan tehditleri ile yüzyüze olan Sosyalist Kore, "artık nükleer denemelere ihtiyacı kalmadığını" açıklayarak Güney Kore ile görüşmüş, ABD ile de barış görüşmeleri için tarih belirlenmişti.

Bu gelişmelerin hemen ardından ABD'nin Güney Kore ile yaptığı askeri tabikatın "saldırganca" ve barışa aykırı olduğunu söyleyen KDHC, Güney Kore ile yapacağı üst düzey görüşmeleri askıya almıştı. Ancak KDHC, daha önce anlaşıldığı gibi, nükleer denemelerini yaptığı Punggye-ri'yi 24 Mayıs günü uluslararası basının tanıklığında imha etti.

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti Nükleer Silah Enstitüsü tarafından yapılan yazılan açıklamada, "Punggye-Ri'de yeraltındaki üç deneme alanını havaya uçurdukları, güvenlik kontrol noktaları ve diğer tesisleri de imha ettikleri, hiçbir radyasyon sızıntısı meydana gelmediği, böylece nükleer denemeleri akıya almayı şeffaflık içinde gerçekleştirdiklerinin kanıtlandığı" belirtildi. İki gün sonra da Kim Jong Un ile Güney Kore Lideri lideri Moon Jae-In Panmunjom'un kuzeyinde bir görüşme yaptı.

Ve Kore Yarımadası'nda barış rüzgarları yeniden esmeye başladı. Önce Kim Jong-Un'un sağ kolu Kim Yong Chol, 31 Mayıs günü New York'ta ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo ile bir araya geldi.

Aynı saatlerde Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov da Pyongyang'da Dışişleri Bakanı Ri Yong Ho ile

bir görüşme yaptı. Rusya ile yapılan görüşmede Putin ile Kim Jong Un'un görüşme yapması planlanırken, ABD'de de Trump-Kim Jong Un görüşmesinin gerçekleşebileceği söylendi.

1 Haziran günü ise Kuzey ve Güney Kore arasında bir görüşme daha yapıldı. "Güney Kore Birleştirme Bakan-

lığı'nın organize ettiği görüşmede iki ülkeden üst düzey yetkililer çeşitli kararlar aldılar ve görüşmelere devam ediyorlar.

Öncelikle Kuzey Kore'nin sınırındaki kasabası Kaesong'da bir irtibat bürosunun kurulması konusunu tartışan taraflar, Ağustos ayında Asya'da gerçekleşecek spor müsabakalarına da ortak takımlarla katılma fikri üzerinde duruyorlar.

LEGALİTE – İLLEGALİTE DİYALEKTİĞİ

ÖZGÜR GÜVEN

Uluslararası proleter hareketin kapitalizme ve burjuva egemenliğe karşı verdiği mücadele ideolojik çatışmaları da kapsar. Bu çatışmalar hem devrim güçlerinin kendi içinde sürer hem de proletaryayla burjuvazi arasında. Marx ve Engels önderliğinde kurulan Komünist partisinin kararlılığı, kitleleri etkileme gücü ve örgütsel-politik gelişimi hem bütün olarak partinin hem de tek tek bütün parti üyelerinin ve militanlarının mücadelelerde dayandığı ideolojik temele bağlıdır. Bu ideolojik temel bilimsel olmalı, bilime dayanmalıdır. Proletaryanın bilimsel dünya görüşünün esası diyalektik ve tarihsel materyalizmdir denebilir. Zira insanlaşma süreci, insanın evrimi diyalektik ve tarihsel materyalizm sayesinde anlaşılıp açıklanabildiği gibi, proletaryanın ve onun devrimci komünist partisinin tarihsel görevi olan sınıfların ortadan kaldırılması da yine ancak diyalektik ve tarihsel materyalizm sayesinde anlaşılıp kavranır.

Proletaryanın sonal hedefi özel mülkiyete son verip sınıfları ortadan kaldırarak komünist toplumu kurmaktır. Bu hedefe doğru ilerlerken önce politik iktidarı ele geçirmesi gerekir. Sermayenin ekonomik ve politik bütün egemenliğine son verme hedefiyle mücadele eden proletarya, bu hedefine ulaşmaya kadar mücadeleyi tekrar tekrar başa sarmak, yeniden başlamak zorunda kalabilir. SSCB deneyimi bunun en açık kanıtıdır. Devrimde zaferi elde etmeye, oradan da komünizme giden dümdüz bir yol yoktur. İnsanlık tarihi hiç bir zaman tekdüze bir evrim izlememiştir, bundan sonra da izlemeyecektir. Bu evrim inişli çıkışlı, kesintili, patlamalı, sıçramalarla dolu bir seyir izler. Ancak bu süreçte proletarya yeniden yeniden başlamak zorunda kalsa da mücadelenin sonunda kesin olarak kazanacak ve komünizme varacaktır.

Bu mücadelede proletarya, tekeli sermayenin egemenliğine, faşizme, militarizme ve obskürantizme (cehaletin teşvik edilip geliştirilmesi) karşı mücadele verirken, toplumdaki ezilen, sömürülen diğer kesimleri de saflarına kazanmak için bilinçli bir politika izler. Laiklik, demokrasi, ezilen ulus ve ulusal toplulukların özgürlük talepleri vb talepler toplumdaki diğer ezilen sömürülen kesimlerin talepleri olduğu kadar, hatta daha da çok proletaryanın talepleridir. Sosyalizme ancak demokrasi yoluyla varılır. İnsanın tarihsel gelişimi sürecinde yarattığı iyi, güzel ve insani olan her şey gerçek anlamıyla işçi sınıfının kurtuluş bilimi olan bilimsel sosyalizmin teorisinde varlığını sürdürür. İşçi sınıfı diğer ezilen sınıf ve toplulukları olduğu kadar toplumdaki ilerici küçük burjuva aydınları da kazanmak için bunu açıkça göstermelidir.

İşçi sınıfının, ezilen ve sömürülen emekçi yığınların sermayenin egemenliğine karşı mücadelesi nesnel koşullara bağlı olarak değiştiği biçimleri alır. Proletarya hiçbir zaman herhangi bir mücadele biçimini peşin olarak reddetmez. Yine bir seçim dönemine girdiğimiz için burada bir kaç şeye dikkat çekmek istiyoruz. Yukarıdaki cümleden hareketle, devrimci komünist parti anarşistçe bir yaklaşımla, parlamenter mücadele dahil, legal olanakları reddetmez; ama illegal örgütlenmeyi ve illegal mücadeleyi de reddetmez. Zira devrimci komünist parti zora dayalı devrim olmadan sermayenin egemenliğinin yıkılmayacağını iyi bilir. Devrimci komünist partinin sosyalizm davasına yeni yeni kesimleri kazanmak, işçi sınıfı ve emekçi kesimler içinde etkinliğini artırmak için her iki yöntemi de ustalıkla kullanması, yerine ve koşullara göre bazen birini bazen diğerini ön plana çıkarması gerekir. Çünkü bir toplumsal devrimin gerçekleşmesi ve toplumsal dönüşümün tamamlanması için proletarya ve halkların doğrudan işin içinde olması bir gerekliliktir. Bir toplumsal devrim için yola çıkanlar da meselenin ne olduğunu, neyi yapmak istediklerini, bunu yaparken karşılaşılabilecekleri riskleri ve tehlikeleri de iyi bilmeli, ona göre hazırlıklı olmalılar.

Bugün parlamentarizme saplanıp kalan, toplumsal barış ve uzlaşmadan öte bir ufka sahip olmayan küçük burjuva kesimler kadar, hukuk, adalet, haklar ve özgürlükler mücadelesi verdiğini söyleyenler, hukukun da, kurulların da bizzat yasaları yapanlar tarafından çiğnendiğini ya görmezden geliyorlar ya da bilerek ve isteyerek proletarya ve halkları aldatıyorlar. Bir HDP deneyimi bile tek başına bunu kanıtlamaya yeter. Ulusal hareketle küçük burjuva sol-sosyalist kesimlerin bir ittifakından oluşan bu partinin üst üste elde ettiği seçim başarıları, burjuva toplumun tolere edebileceği, izin verdiği sınırların ötesine geçme değil, geçme eğilimi gösterdiğinde tekeli sermaye, işbaşındaki hükümeti yasa ve kurulları bir yana iterek bu partinin belediye başkanlarını, parlamenterlerini tutuklayıp zindanlara kapatmakta tereddüt etmediler. Muhalefet partileri denen diğer tekeli partiler de buna destek verdiler.

Tekeli sermayenin proletarya ve halklara karşı saldırılarını yoğunlaştırdığı bir yerde proletarya ve halkların yapması gereken burjuvaziyi kendi yasalarına uymaya çağırarak, buna zorlamak değil; sermayenin egemenliğini yıkmak için daha cüretkar eylemlerle devrimci kitle mücadelesini yükseltmek olmalıdır. Sermaye kendi yasalarını ve kurullarını bile çiğneyerek saldırılarını yoğunlaştırıyorsa duruma egemen değildir, egemenliği elden kaçırmıştır, yeniden ele geçirmek için böyle davranıyordur. Burada sermayeyi devrimci isteyen proletarya ve halkların da saldırılarını yoğunlaştırmaları gerekir. Zira emekçilerin, sömürülenlerin cüretkâr davranarak devrimci hedefler için devrimci kitle mücadelesini yeni yeni atılımlarla yükseltmediği, savunmada kaldığı yerlerde ayaklanma yenilgiye uğramıştır. Devrim kitlelerin eseri olacaktır, ama pasif ve edilgen kitlelerin değil, cesur ve saldırgan kitlelerin.

Devrimci kitleler bir kere eyleme geçtiklerinde, eylemin coşkusu eylemcileri de, geride kalan kitleleri de sarar. Bu coşku eylemin başarısında ve daha ileri gitmesinde önemli bir etkidir. Ancak gerek eylem öncesinde eyleme hazırlanırken gerek sonradan eylem değerlendirilirken nesnel ve soğukkanlı olmak gerekir. Eylemin coşkusuna kapılıp dışımızdaki koşullar göz ardı edilirse eyleme zarar verir, belki de yenilgisini hazırlar. Coşkunun dış koşulları, nesnel durumu değiştiremediği, değiştiremeyeceği açık. Ama kitlelerin coşku dolu eylemleri olmadan da bir toplumsal devrimin zaferi olmaz. Koşullar uygun olduğunda cüretle, cesaretle ileri atılanlar kazanır.

Gezi Ayaklanmasının 5. yıldönümünde Taksim Dayanışması'nın çağrısı ile ayaklanmayı ve ölümsüzleşenleri anmak için Taksim'de toplandı.

Gezi Parkı ve Taksim bir gün önceden polis bariyerleri ile kapatılmıştı. Saat 18.30'dan itibaren Taksim'de bulunan TMMOB MMO önünde toplanan kitleye saatler 19.00'a doğru yaklaşırken Gezi Aileleri ve milletvekilleri de katıldı.

Mücadele Birliği Platformu'nun da "Şimdi Devrim Zamanı", "Yaşasın Gezi Ayaklanmamız", "Gezi Ruhuyla Yeni Ayaklanmalara" dövizleriyle katıldığı eylemde "Karanlık Gider Gezi Kalır Taksim Dayanışması" pankartı arkasında yüründü.

"OHAL Gider Gezi Kalır, Karanlıklar Gider Gezi Kalır, Saray Gider Gezi Kalır, KHKlar Gider Gezi Kalır, Zulüm Gider Gezi Kalır, Yağma Gider Gezi Kalır" eylemin öne çıkan sloganı oldu. "Yaşasın Gezi Ayaklanmamız", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganları da sık sık atıldı. Ölüm-süzleşenlerin isimleri sayılarak "Yaşıyor" diye haykırılırken Fadime anamız ve ağzına sıkılan biber gazından dolayı kanser olarak hayatını kaybeden Mehmet İstif de unutulmadı.

İpek Sokak ve Küçükpamaklı So-

Gezi Kalır

mak'tan sloganlar, dövizler ve flamalarla İstiklal Caddesi'ne çıkan kitle sloganlarını haykırarak Zambak Sokak önüne kadar

sene önce bu sokakları dolduran milyonların bir yere gitmediği söylendi. Biraz daha ilerlendi ve polis barikatına biraz daha yaklaşıldı ve Gezi'de ölüm-süzleşenler şahsında saygı durumunda bulunuldu, "Güzel günler göreceğiz çocuklar, güneşli günler" denildi.

yürüdü. "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganları haykırılırken polis de Fransız Konsolosluğu önünde konuşlanmıştır. Gezi'nin ve Taksim'in olmazsa olmazı toma da gelecek bir eksiği daha tamamlamıştır.

Burada kısa bir konuşma yapıldı ve 5

Taksim Dayanışması adına Mücella Yapıcı da konuşma yaptı, "Gezi'deki dayanışmadan hâlâ korkuyorsunuz. Korkmayın, ders alın Gezi'den" dedi. Mücella Yapıcı konuşmasında "5 yıl önce yaşam alanlarımızı savunarak umut olduk. Hatırlayın, her yerdeyiz dedik. Hayır bitmedi mücadele sürüyor diye uyardık. 2018'de bu kadar baskıya rağmen yaşamın sesi gürleşiyor. Ve bir umut iklimi sarıyorsa her yeri, bu dayanışmamız ve direnişimizin gücünden ve haklılığımızdandır. Gezi Direnişi hepimize öyle bir ruh üftedi ki her yerimizden enerji ve yaratıcılık fışkırdı. Gezi'de doğan bütün güzelliklere herkes adına söz veriyoruz. Gözümüz gibi bakacağız ve büyüteceğiz. Çünkü çok eminiz ki Abdullah Cömert, Mehmet Ayvaltaş, Ali İsmail Korkmaz, Medeni Yıldırım, Hasan Ferit Gedik, Ethem Sarsılık, Berkin Elvan ve Mehmet İstif hala bize bakıyor" dedi.

Bir süre daha sloganlar atıldıktan sonra açıklamanın sona erdiği anons edildi.

Sağlık Hakımıza Ulaşmak İstiyoruz

3 Mayıs günü açıklama yapan İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü, Şişli Etfal Hastanesi'nin bölünerek, Sarıyer Çayırbaşı ve Seyrantepe'de yer alan iki hastaneye taşınacağı söylemişti. Bunun Şişli Etfal Hastanesi'nin yok edilmesi olduğunu söyleyen Şişli Etfal Dayanışması, o zamandan bu yana kampanya yürütüyor, eylemler yapıyor.

Bugün de hastane önünde basın açıklaması yapan Şişli Etfal Dayanışması, "Şişli Etfal kapatılmasın, yerinde yapılandırılсын" pankartı açtı. İlk sözü alan İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Osman Öztürk, hastanenin yerinde yapılandırılması gerektiğinin önemine değindi, "Taşınma nedeniyle bir tek insan ölürsün vebali sizin boynumuzdadır" dedi.

CHP İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu da hastanenin taşınmasının tek sebebinin rant olduğunu söylerken milletvekili Ali Şeker de halkın yaşadığı yerde halka sağlık hizmeti alması gerektiğini söyledi. SES Şişli Eş Başkanı Abuzer Aslan da "Sağlık hizmeti hastane kapısında alınır. Çocuklarımızın, halkımızın AVM kapısına değil, hastaneye ihtiyacı var" dedi.

Şişli Etfal Dayanışması adına açıklamayı Ayten Harmancılar okudu. 119 yıllık köklü bir eğitim ve araştırma hastanesi Şişli Etfal'in, 600 yataklık kapasitesiyle, nitelikli, kamusal sağlık hizmeti veren bir kurum olduğunu söyleyen Harmancılar, "Günde bin hastayı aşan acil servis başvurusu olmaktadır; binlerce hasta da her gün polikliniğe başvurmaktadır. Şişli Etfal halkın hastanesidir. Tam da bu nedenle alınan kararların, planlanan projelerin vatan-daşa danişilmeden uygulanmaya çalışılmasını kabul etmiyoruz" dedi. Açıklamada hastanenin bölünmesi ve bölgeden taşınarak kapatılması durumunda, bölgede yaşayanlar ve çalışanların sağlık hizmetine erişiminin kısıtlanacağına, bölge halkının özel sağlık kurumlarına mecbur bırakılacağına, acil servislere erişimde yaşanacak gecikmeler nedeniyle geri döndürülemez kayıpların yaşanılmasını kaçınılmaz olacağına değinildi.

Şişli Etfal Hastanesi'nin kapanması durumunda, Şişli, Beyoğlu, Beşiktaş bölgelerinde aynı özelliklerde hizmet veren bir hastane kalmayacağını ifade eden Harmancılar, "Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi Ana Binası'nın fiziki durumu depreme dayanıklı değildir ve bu nedenle hastane ve hizmet binalarının yenilenmesi bir gerekliliktir; bunu biliyoruz. Ancak bu, hastaneyi bölerek, bir daha dönmek üzere taşıyarak, 119 yıllık gelenek yok sayılarak yapılmak zorunda değildir. Hele de 24 Haziran seçimleri öncesi malzeme haline getirilebilecek bir gündem hiç değildir. Biz; bölgede yaşayan ve çalışan yurttaşlar; esnaflar, işyerleri olarak, erişilebilir, nitelikli sağlık hizmetini kamusal bir hak olarak gören meslek kitle örgütleri, sendikalar; dernekler; partiler; forumlar; hareket ve inisiyatifler olarak, hastanemize ve bizlere miras kalan geleneğe, hastalarımızın sağlık hakkına sahip çıkan hekimler ve sağlık çalışanları olarak; hastanenin yok edilmemesini, bölünmeden, geçici bir süre ile taşınmasını veya yerinde dönüşümü yeniden yapılandırılmasını, hastanenin şu anki yerinde, güvenli ve yeni binalarda hizmet vermeye devam etmesini, istiyoruz" dedi.

Açıklamanın ardından Şişli Etfal Dayanışması, iki haftadır topladığı 10 bini aşkın imzayı teslim etmek üzere İlçe Sağlık Müdürlüğü'ne yürüdü.

İl Sağlık Müdürlüğü'nün açıklamasına göre, Kadın Doğum ve Çocuk Hastalıkları bölümlerinin tamamının, diğer bölümlerin de bir kısmının 11 Haziran 2018'den başlayarak, tekrar geri dönmek üzere Sarıyer Çayırbaşı'ndaki 350 yataklı hastaneye taşınması planlanıyor.

Stuttgart'ta Filistin Halkıyla Dayanışma Eylemi

Emperyalist-siyonist ittifak, Filistin Devrimine karşı tarihinin en büyük saldırı-katliamlarından birini gerçekleştirdi. Dünyanın hemen hemen tüm devrim hareketlerinin tarihinde açıktan desteğiyle yer alan Filistin ve yiğit Filistin halkı, bir kez daha Filistin devriminin yenilemeyeceğini haykırdı dünyaya. 14 Mayıs günü, aralarında FHKC'li Filistin ilerici gençlik liderlerinin de bulunduğu 62 Filistinli yaşamını yitirdi.

Nakba'nın 70. yıldönümünde ABD'nin büyükelçiliğini Kudüs'e taşımasına karşı gerçekleşen "Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü"ne yapılan İsrail saldırısı Stuttgart'ta da lanetlendi. Saldırının hemen ardından oluşturulan, içinde Mücadele Birliği Platformu'nun da yer aldığı Filistin Halkıyla Dayanışma İnişiyatifi acil eylem kararı alarak, Filistin halkıyla dayanışmak için sokağa çağrı yaptı.

18 Mayıs günü gerçekleşen mitinge İnişiyatif bileşenlerinin dışında Filistinli kurum temsilcileri ve Filistin dostu Almanlar da katıldı. İnişiyatif adına yapılan konuşmada Filistin'in gerçek dostlarının gerici-faşist devletler değil ezilen dünya halkları olduğu vurgulanarak, başta TC olmak üzere tüm gerici devletlerin saldırı karşısındaki çıkışlarının demagojik timsah gözyaşları olduğu anlatıldı. Ve "bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da Filistin halkının yanında olacağız" denildi.

Filistinli kurumlar adına yapılan konuşmada ise Filistin halkının gerçek dostlarının ezilen halklar olduğu vurgusu tekrarlandı ve Efrin'de, Kürdistan'da yapılanlar ile Filistin'de yapılanlar arasında bir fark olmadığı ve halklar arasında dayanışmanın örülmesi gerekliliği vurgulandı.

Müzik dinletisiyle devam eden eylemde sık sık enternasyonal sloganlar ve "Viva Viva Viva Filistin" sloganları tekrarlandı. Eylem, Filistin halkıyla dayanışmanın devam edeceği haykırılarak sona erdi.

Mücadele Birliği Stuttgart

Fırtına Yaklaşıyor Hazırlanalım!

TKEP/Leninist Merkez Komitesi, 15 Mayıs günü yaptığı bir açıklamayla, aylardır geliyor diyen ekonomik bunalımın yeni bir kriz dalgasının artık kıyıları dövmeye başladığını ve Türkiye'nin iflas sürecine girdiğini söyledi.

Tekelci kapitalist ekonominin bunalımının yeni olmadığını, yıllardır olduğunu, ancak şimdi işçi sınıfı, emekçiler, yoksul halklar, işsizler, küçük esnaf, küçük ve yoksul köylü üzerinde böyle yıkıcı sonuçlara yol açacak yeni bir kriz dalgasıyla daha karşı karşıya gelindiği söylenen açıklamada, büyük şirketlerden, bankalara, oradan mahalledeki küçük esnafa kadar iflaslar zincirinin başladığı söylendi.

"Kapitalistlerin baskı ve sömürsü dizginsiz biçimde sürerken bunlara karşı yapılan tüm grevler yasaklanıyor, eylemler engelleniyor, faşist devlet ve dinci faşist iktidar tam bir itaat ve sessizliği dayatıyor.

Tekelci kapitalist düzen çöküyor, burjuva toplum çürüyor. Bu sömürü düzeni, açıktan, sefaletten, işsizlikten, yoksulluktan başka bir şey üretmez; hiç bir yaşamsal sorunu çözemez, bunalımdan bunalıma, krizden krize yuvarlanmaktan başka bir şey yapamaz artık" denilen açıklamada, yaşadığımız tüm sorunların nedeninin, temelinin tekeli kapitalist düzenin kendisi olduğu söylendi; çözümün de "bu düzeni bir devrimle yıkmak; yerine daha ileri, daha gelişmiş bir toplum biçimi olan sosyalizmi kurmak" olduğu söylendi.

Ezilen Kürt Halkına da seslenen açıklamada, "Sizi on yıllar boyu ezen, köleleştiren, baskı ve terörle egemenlik altında tutan faşist devlet ve tekeli kapitalist düzen çöküyor. Bu düzen ve dinci faşist iktidar, bir

yandan 'çözüm süreci' ile sizi oyalarken öbür yandan faşist devleti bir imha savaşına hazırladı. Cizre'de, Nusaybin'de, Sur'da ve Kürdistan'ın daha pek çok yerinde uçak ve helikopterlerle, toplarla evlerinizi bomba-

Bu düzenin ve onun tüm iktidarlarının size ölüm ve acıdan başka bir şey getirmeyeceğini yaşayarak gördünüz. İşte şimdi bu düzen iflas ediyor, çöküyor. Bu çöküşü durdurmak için erkene aldıkları seçimler de işe yaramayacak. Bu seçimler, düzeni kurtarmak için düzenlenen bir oyundur ve galibi şimdiden bellidir. Dinci faşist iktidarın seçimlerle gideceğini, sorunlarınızın çözüleceğini kim söylese bilin ki sizi aldatıyor, oyalıyor, düşmanınıza zaman kazandırıyor.

Kendi kaderinizi tayin hakkı dahil, yaşamsal sorunlarınız ancak bir devrimle ve bu devrimde kurulacak Geçici Devrim Hükümetiyle çözülebilir

ladı, çocuk-yaşlı, kadın-erkek demeden önüne geleni katletti.

Bu düzenin ve onun tüm iktidarlarının size ölüm ve acıdan başka bir şey getirme-

yeceğini yaşayarak gördünüz. İşte şimdi bu düzen iflas ediyor, çöküyor. Bu çöküşü durdurmak için erkene aldıkları seçimler de işe yaramayacak. Bu seçimler, düzeni kurtarmak için düzenlenen bir oyundur ve galibi şimdiden bellidir. Dinci faşist iktidarın seçimlerle gideceğini, sorunlarınızın çözüleceğini kim söylese bilin ki sizi aldatıyor, oyalıyor, düşmanınıza zaman kazandırıyor.

Kendi kaderinizi tayin hakkı dahil, yaşamsal sorunlarınız ancak bir devrimle ve bu devrimde kurulacak Geçici Devrim Hükümetiyle çözülebilir" denildi.

Tekelci kapitalist düzen ve dinci faşist iktidar iflas ederken, galibi şimdiden belli bir seçim oyunuyla bu krizin önünün kesilmeye çalışıldığı söylenirken, "Ne seçimleri tanyın ne de sonuçlarını... Her tarafı çatırdayan, çökmeye yüz tutan bu düzene son vermek için harekete geçelim" çağrısı yapıldı.

Açıklama, "Yaşamsal sorunlarımızı ancak bir devrimle birlikte kurulacak Geçici Devrim Hükümeti çözebilir. Sadece Geçici Devrim Hükümeti, tekeli birliklere, bankalara, büyük şirketlere el koyarak, büyük toprakları kamulaştırarak; esnafın, küçük köylünün, emekçilerin banka borçlarını iptal ederek, emekçiler üzerindeki haciz ve ipoteklere son vererek yaşamsal sorunlarımızı çözmeye başlayabilir.

Zindanları yıkıp tutsakları özgürleştirerek, devlet aygıtını dağıtarak, politik iktidarı fethederek kurtuluşun yolunu açabiliriz. Tekeli burjuva sınıfın egemenliğini temelinden sarsacak bir fırtına yaklaşıyor.

Ayaklanalım, emeğin iktidarını kurulum!" denilerek sona erdi.

Mayıs'ta Ölümsüzleşenler Stuttgart'ta Anıldı

Almanya'nın Stuttgart şehrinde, Mayıs ayında ölümsüzleşen devrim savaşçıları için 20 Mayıs günü bir panel gerçekleştirildi. Paneli Halkların Birleşik Devrim Hareketi ve KOMAW (Şehit Aileleri Komisyonu) ortak olarak gerçekleştirdi. Panelde HBDH ve KOMAW adına birer konuşmacı sunum yaptı.

Panel, tüm dünyada ölümsüzleşen devrim savaşçıları adına yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşundan sonra panele katılanlar tarafından "Şehit Namirin" sloganı atıldı.

KOMAW adına konuşan panelist, Haki Karer ve Diyarbakır Zindanında ölümsüzleşen dörtlerin hayatı, mücadelesi ve ölümsüzleşmeleri üzerinden detaylı bilgiler vererek, onlardan öğrenmemiz gerektiği ve onlar gibi kararlı ve fedakar bir mücadele yürütmemiz gerektiği vurgusu yaptı.

HBDH adına yapılan sunumda, eski çağlarda kendini feda ya da bir dava uğruna hayatını ortaya koyma olayının çok tekil gerçekleştiği, oysa günümüzde özellikle Türkiye ve Kürdistan'da can feda mücadelenin kitlesel bir karakter kazandığı vurgulandı. Bu durumun insanın soylu duygularının doruğunu temsil ettiği ve kahramanlar çağının yaşandığı ifade

edilerek, bunun bize zaferi müjdeleyen temel bir olgu olduğu vurgulandı.

"Bugüne kadar Türkiye ve Kürdistanlı devrimcilere hep neden birleşemedikleri soruluyordu. HBDH bu soruya yanıt olmuştur. Ve sadece birleşmemiş, Birleşik Devrim perspektifi ile bir araya gelmiştir. Devrimci hareketimizin tarihi boyunca dönem dönem Türkiye ya da Kürdistan ayağı öne çıkmış, bu ikisi aynı anda ve aynı mecrada birleştirilememiştir. Bu iki büyük ırmağın birleştirilip aynı denize akması, HBDH'nin misyonudur.

Önümüzde uzun ve zorlu bir kavga var. Zaferimiz için bütün koşullar uygun. Zaferimiz ölümüne bir kavganın sonunda kazanılacak. Ve en zorlu anlarda, toprağa düşen savaşçılarımız bize yol göstermeye devam edecek. Onlardan öğrendiğimiz, koşullar ne olursa olsun düşmanla uzlaşmamak ve can feda bir kavgayı sürdürmektir. Şu anda yıldızlardan bizi izliyorlar. Onların önünde bir kez daha söz veriyoruz ki, Türkiye'de Demokratik Halk İktidarını ve Özgür Kürdistan'ı kuracağız" denildi.

Panel soru cevap bölümünün ardından sona erdi.

Sinbo'da "İş Kazası"!

İstanbul Ambarlı'da bulunan Sinbo Elektrikli Ev Aletleri Fabrikasında 2 Haziran günü sabah saatlerinde mesai başladık-tan bir süre sonra işyeri elektrikçisi, forkliftle tavandaki elektrik kablolarını tamir ederken dengelerini kaybederek 4 metre yükseklikten düştü...

"İş kazası" geçiren işçinin adı Mustafa Öztaş, 52 yaşında. Şu an yoğun bakımda ve kurtulma şansı binde bir deniliyor.

İki hafta önce saç kurutma makinesi patlamış, etrafa parçalar saçılmış şans eseri kimsese denk gelmemiş, ama hamile bir kadın korkmuş ve fenalaşıp hastaneye götürülmüştü. Geçen sene bu ay da yine Sinbo'da asansör kazası olmuş, işçinin cesedine asansör boşluğunda ulaşılmıştı.

Filistinli sağlık görevlisi Razzan el-Naccar 1 Haziran günü Filistin'de Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü sırasında sırtından vuruldu.

21 yaşındaki Razzan el-Naccar ilk günden beri her Cuma yürüyüşe katılıyor yaralananları tedavi ediyor, ardından hastaneye nöbetine dönüyordu. Razzan el-Naccar, yaralılara müdahale ettiği sırada keskin nişancılar tarafından vuruldu...

KAÇAGAK YERLERİ YOK

AZER KIZIL

Kışlaları ve polis karakolları peş peşe düşen Nikaragualı faşist diktatör Somoza, alabileceği kadar çok altını ve kendisi gibi faşist bir diktatör olan babasının kokmuş cesedini bir uçağa yükleyerek, kendisini New York'ta bir kaldırımda, onun zamanında işkence görmüş bir Nikaragualının, iki kaşının arasına sıkıttığı mermiyle olan randevusuna doğru götürürken, Sandinist gerillalar başkenti ele geçiriyordu. Somoza, o uçağa yolunmuş bir tavuk hatta kuyruğunu iki paçasının arasına sıkıştırmış korkak bir fino kadar zavalliydi. O an acınacak haldeki bu adamın, daha bir kaç gün önce, astığı astık, kestigi kestik, kudretli ve yenilmez biri olduğuna inanmak imkansızdı. Halkın en esaslı tokadımı yiyen tüm faşist diktatörler veya faşist parti liderleri gibi çaresizce kaçıyor, kaçtıkça da kaçınılmaz sona doğru gidiyordu...

Ondan önce ve ondan sonra da benzer uçak yolculuklarına çıkan meslektaşları olmadı değil. Bu faşist liderlerin bazılarının bir uçağa atılarak kaçma şansı olduğu da bunların da çoğunun devrimin onlar için hazırladığı sondan kaçma şansı olmadı! Emekçilerin sınıf kını basite alınacak bir şey değil. Bunu Somoza kadar iyi bilenlerden biri de; Che Guevara'nın katledilmesi emrini veren Bolivyalı generalin, Paris'te Şanzelize'nin gölgesinde sırtı üstü, birden çok kurşunla yatan cansız gövdesidir! Ancak bazıları da fırsat bulup kaçamaz ve devrimin onlara hazırladığı son çok daha hızlı gerçekleşir. Kaçamayan faşist liderlerin sonu, kurbanlarının ya da kurban yakınlarının merhametli ellerinden olur!..

Bazen de emperyalist efendilerince gözden çıkarılırlar. Örneğin Dominikli Teke lakaplı faşist diktatör Trujillo. Öyle ya, bu efendiler için çok şey yapmışlardı ve buna güvenerek sonsuza dek korunacaklarını ve gözden çıkarılmayacaklarını sanırlar. Kendilerini bu düşünceye öyle çok kaptırırlar ki, unutulur bir piyon olduklarını ve kendilerini kale ya da vezir sanırlar. Önce "stratejik ortağız"la bir teselli aranır ve birkaç milyar dolarlık silah alınır. Fakat yetmez hemen danışmanlar yollanır. Beyaz Saray'a, olmazsa Pentagon'a, o da olmazsa Senato'ya! Önüne gelene yalvarır danışmanlar: "Bu adamı kullanın deliğe süpürmeyin!"... Ama bırakın senatörleri ve üst düzey bürokratları senatonun çaycılarını bile yüz vermez gözden düşen liderlerin çapsız danışmalarına. İşte tam bu andan sonra başlar "one minute"ler. "Ey! Amerikalılar." Sadece bir kukla olduğunu bile bile, "sahne benim, burada güçlü de benim lider de" pozları verirken herkesten çok daha iyi bilir ki; sadece bir parmak hareketiyle kuklacının bu oyun bitecek yani an meselesidir artık! Sahneye yeni kuklalar çıkarken o başı önünde bir köşede terk edilmiş olacak.

Emperyalizmin gözünden düşmüş faşist liderlerin, bundan; gözden düşmüş oldukları gerçeğinden daha fazla korktukları bir şey var: Devrim! Onlar, solcu geçinen liberallerden, devrimci geçinen reformistlerden, komünistlik savında olan küçük-burjuvalardan (bizde hepsinden bol bol var!) çok daha iyi görürler gelen devrimi. Tam da bu noktada başlar, tüm o "güçlü lider, güçlü devlet" tantanası ve bu tantana altında başlar külçe külçe altınların, balya balya dolarların "güvenli" adalara kaçırılması. "İşler yolunda", "artan milli gelir" "büyüyen ekonomi" çığırantılıklarıyla hazinedeki paralar gizemli bir şekilde ortadan kaybolur. Kapı önünde valizler cepte pasaport, en yakın havaalanında yirmi dört saat hazır bekleyen bir uçak! "Bir gece ansızın gelebiliriz" in anlamı döner bir gece ansızın kaçabiliriz. Provası yapılmıştır öncesinden, ani bir ziyaret yapılmıştır, mevsim Gezi günlerinden "bu meydan kızıl meydan"ken, uçak inmiştir Fas'a ancak niye geldin bile denmiştir nankörce! O gün bu gündür uçak hazırda, paralar ada bankalarına istiflendi de ah birde havalanacak o uçağın konacak bir yeri de olsaydı! Dünya ne hale geldi, her an her köşesinde bir isyan patlıyor. New York, Londra, Paris bile güvenli değil. Her sokağında her şehrin bir devrim canavarı gibi çıkabiliyor ortaya. Nereye incek bir gece ansızın tüyenlerin uçağı? Ne kötü bir zaman, ülkelerinden kaçacak olan karşı-devrimciler için!

Kaçamayanlar da var! Onların payına düşen ise kalmak. Örneğin Fujimori ve Pinochet. Sokakları onu öldürmek için ant içmiş Arjantinlilerle dolu bir şehirde, bir evde, o iğrenç kalbi durana değin zorla tutuldu Pinochet. Fujimori ise az daha kendini yenilmez ilan edecekti. Daha bir kaç yıl önce katlettiği devrimci gerillaların üstünde zafer naraları atan, başkente gövde gösterileri yapan bu adam şimdi nerede? Hizmet ettiği sınıf onu bir hücreye tıktı, ölüm onu orada bulana değin! Olurda serbest bırakılacak olsa Perulu emekçiler onun ölümlü olan randevusunu daha da erkene alacak!

Bu faşist liderler iki şeyi çok iyi bilir. İlki; burjuvazinin devrim belasından kurtulmak ve milyonların sisteme yönelmiş hareketini başka yöne çevirmek için kendilerini harcamaktan çekinmeyeceği, ikincisi ise emirlerine sunulan her türlü askeri, ekonomik ve siyasal desteğe rağmen devrimi yok etme görevinde başarısız olurlarsa direkt zindanı boylayabilecekleridir. Tekelci burjuvazi devlete egemendir. Bunu unutan bir dinci faşist, yakın zamanda, paralarını yurtdışına çıkarıp burjuvalar için "hain" dedi ve bilindiği gibi bir gün bile geçmeden kendisine tüm dünya önünde tükürdüğünü yalattılar. Ona en kısa zamanda gereken uyarının hangi sözlerle yapıldığını tahmin edemeyen acaba var mıdır?

Burjuva devletin elindeki tüm imkanlarla, tam bir seferberlik ruhuyla karşı-devrim devrimine saldırıyor. Dizginsiz burjuva terör, yığınsal tutuklama furyaları, uçaklardan atılan binlerce bomba, peki sonuç ne. Devrim hala güçlü ve ayakta, burjuva devlet ise ekonomik siyasal ve askeri bir çöküş yaşıyor. Resmi kurumların resmi raporları; "Mevsim yine Gezi olacak ama bu defa gençlerden ateş ve barut!" diyor. Halkın çığ gibi büyüyen öfkesi eşliğinde kaçacak olanların uçaklarının motorları çalışmaya başladı!..

Sonuç olarak: Mevsim yeniden geziye döndüğünde, kasırgaların çıkıp geleceği yer olacak işçi, emekçi semtleri. Şimdi gün sayıyor, bir kıvılcımla bozkr tutuşturacak olan yangın! Kaçabilecekleri bir yer yok; yakında kalabilecekleri bir yer de olmayacak!..

Beyaz Show'un Yayından Kaldırılması Üniversiteleri Vurdu: Tek Aktivitesi Programa Otobüs Kaldırmak Olan Yüzlerce Kulüp Kapanma Noktasında... Zaytung

"Yerli ve Milli Kur" (MUR) Basına Tanıtıldı: 1 USD = 1 SKY (Sen Kimsin Ya) Zaytung

"Denizleşen Gençlik Yaratmalıyız"

Özgür Gelecek gazetesi, 68'in 50. yılı vesilesiyle "68 ve günümüzde devrimci gençlik hareketi"ne ilişkin Devrimci Öğrenci Birliği'nden (DÖB) Muhammed Hizmetçi ile bir röportaj yaptı. O röportajı yayınlıyoruz

68'in 50. yılını geri de bırakıyoruz, 68 bizim coğrafyamız açısında da önemli bir yıl. Bugünkü devrimci hareketin temellerinin 68 kuşağının ortaya çıkışı ve gelişimi O içinde flizlendiği ve olgunlaştığını söylemek mümkün. O dönem açığa çıkan gençlik enerjisini, ruhunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Öncelikle röportaj için teşekkür ediyoruz. 68'in 50.yılında böyle bir dosya çalışmasının hazırlanması ve devrimci, sosyalist, ilerici gençlik örgütleriyle bu çalışmanın gerçekleştirilmesi çok önemli. Biz de Denizlerin mirasını sürdüren 68'in 50.yılında kuruluşumuzun 50.yılımızı kutluyoruz, bu yıl bizler açısından çok önemli. 68 Hareketi dünya genelinde kapitalizmin sinir ağları olan büyük metropollerde tekellere, siyasal gericiğe, ekonomik krize karşı gençliğin dünya genelinde özgürlük, yeni bir dünya ve daha iyi bir yaşam isteğiyle sokaklara çıktıkları, meydanları inlettikleri, okullardan kent merkezlerine doluştukları bir hareketti. 68 Hareketi elbette gelecekte gelişecek devrimci mücadelelerin kıvılcımı olmuş, gelecekte dünya genelinde devrimci örgütlerin kadrolarını, politik hattını bu mücadeleler içinden beslemiştir. O hareketin içinde ortaya çıkan gençlik enerjisi, o dönem yaratılan mü-

cadele ruhu bugün bile geçmiş dönüp bakmamızı sağlamaktadır. Tarihe bir çentik atılan ve proletaryanın, genç işçilerin ve öğrenci gençliğin kapitalizme karşı savaşımı yükselttiği 68 Hareketi kendi devrimci öncülerini mücadelenin içinde yetiştirmiş, politik taleplerini mücadelenin içinde geliştirmiştir. Peki 68 neydi diye sorulursa çokça şey söyleyebiliriz, 68 Hareketi üzerine çokça yazıldı, çokça konuşuldu fakat devrimci dönemleri yaşayan bir gençlik olarak dönüp 68'e tekrardan bakmak, o günün ruhunu iyi anlayıp, doğru çıkarımlar yapmak gerekiyor. 68 Hareketi Türkiye'de var olan siyasal gericiğe, emperyalizme, kapitalizme karşı gelişen, üniversitelerden akademik taleplerle yola çıkan öğrenci gençliğin işçi sınıfının, köylülüğün mücadelesinin yanında kendini bulduğu bir dönemdir. Okulları hareketin kaleleri haline getiren devrimci bir gençlik yetişmekteydi. Ve bu gelişen devrimci gençler, 71 devrimci kopuşunun öncülleri olacak devrimci önderleri de yarattı.

68 hareketinde bir sığrama yaratan 71 çıkışı ve açığa çıkan kopuşmayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

68 Hareketi'nde sığrama yaratan ve 71 devrimci çıkışı yaratan süreç aslında var olan mücadele araçlarının ve gelişen hareketin savunulan politik, ideo-

lojik hattın artık mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayamadığı bir dönemdi. Yani 68'de öne çıkan TİP içinde faaliyet sürdüren devrimci gençlerin, TİP'in tepeden tırnağa parlamentarist olduğunu ve verili koşullara uygun politika üretmediğini, gelişen devrimci hareketi kucaklayamadığını görmüşlerdir. Devrimci bir politik hat ortaya koyamayan siyasal yapıları Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin aşması ve reformizden kopuş yaşadığı dönemler benzer zamanlarda olmuştur, Denizler DÖB'ü ve Mahirler Dev-Genç'i kurmuşlardır. Bundan kısa bir süre sonra da THKO, THKP-C kurulmuş, İbrahim Kaypakkaya da 72 yılında TİKKO'yu kurmuştur. Aslında Denizlerin, Mahirlerin, İboların yaşadığı kopuş kelimenin tam anlamıyla reformizminden, parlamentarizmden kopuştu ve devrimci zorun örgütlenmesinin önu böylece açılmış oldu. 68 Hareketi'nin

düzeni hedef aldığı, anti-emperyalist, anti-kapitalist olduğu yapılan cüretli eylemlerle ortaya konulmuştu. Yaşanan bu devrimci kopuşta devrimci önderler bayraklarına devrim yapmayı hedef koydular var olan akademik, demokratik mücadele istemleriyle yetinemediler. İşte bu yüzden 71 devrimci çıkışı Türkiye ve Kürdistan'da devrimin zorla yapılacağına, devrimci zoru örgütlemenin devrimcilerin bir görevi olduğunu ortaya çıkardı. Gençliğin gerçekten özgürleşeceği bir dünyanın kurulması için yola koyuldular.

O kopuşma bugün gençlik için nasıl bir yol göstermektedir, gençliğin önüne nasıl bir güncel politik görev koymaktadır?

O gün 71 devrimci çıkışı ve reformizmden kopuş yaşanmasaydı belki de mücadelenin, devrimci zorun bu topraklarda kullanılması daha da gecikecekti. 71 devrimci çıkışının gerçekleşmesi Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi açısından bir milat ve ardından gidilebilecek bir meşaleydi. O kopuşun yaşanması hem m ü c a d e l e n i n önünden Sinan Cemgil'in de dediği gibi yakılan bir ışığı hem de cüretin, cesaretin, devrimci iradenin savaş alanında, idam sehpasında,

siper yoldaşlarıyla omuz omuza, işkence sehpasında gösterildiği bir çıkıştı. Belki yoldaşlarımızı o gün bedenlen aramızdan ayırdılar, fakat bugün gelinen noktada, komünist öncünün ulaşmış olduğu birikim ve taşıdığı devrimci miras, 71 çıkışı yaratan devrimci önderlerin göstermiş olduğu pratikle mümkün oldu. Bugün mücadelenin her yerinde gösterilen uzlaşmaz, militan devrimcilik, reformizmden, parlamentarizmden uzak bağımsız politik hattın savunulması o günkü devrimci çıkışı ile gerçekleşmiştir. Mücadelenin bugünlere gelebilmesi ve o geleneğin bugün de sürdürülmesi devrimci büyük görevler yüküyor. Devrimci dönemleri yaşayan bir coğrafyanın gençliği olarak bu topraklarda devrimci mücadeleyi zafere ulaştırmak bizim bir görevimizdir. Reformizm, sağ sapma akımlar, gerici faşist ideolojiler gençliğin içine bu dönem hiç olmadığı kadar yayılmak isteniyor. Çünkü çöküşü yaşayan sermaye sınıfı, dinci-faşizm gençliğin bu topraklarda ayaklanmaları besleyen dinamik bir güç olduğunu biliyor, bunun için gençliği her türlü araçla gericileştirme, gençliğe kendi tarafına çekmeye çalışıyor. 71 devrimci önderlerinin yaşadıkları kopuş ile ayrıştıkları reformizm bugün faşizmin topyekün saldırıları altında düzen ile uzlaşmayı gençliğe vaat ediyor. Bu yüzden biz kindar ve dindar bir nesil yaratmak isteyenlere karşı anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-kapitalist bir Denizleşen gençlik yaratmalıyız. Gençlik geleceksizleştirme, gericiğe, akademinin ve bilimin tasfiyesine karşı 71 devrimci önderlerinin yolunda zafere yürümelidir.

Liseliler Ve Devrim Mücadelesi

Okul sınırlarında öğrencilere yapılan baskılar gün geçtikçe şiddetini artırıyor. Gençler geleceklerine karşı tedirginler, tabii ortada gelecek denen bir şey kalmışsa.

Gençleri bilimden uzak tutmaya, din üzerinden eğitimi şekillendirmeye ve mevcut müfredata mahkum etmeye çalışıyorlar. Bizden okumayan, sorgulamayan, merak etmeyen bir gençlik istiyorlar. Ancak bizler bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Bizleri susturmaya, düşüncelerimizi engellemeye, bizleri gericileştirmeye çalışsalar da pes etmeden daha çok hırslanmalı, daha çok mücadele etmeliyiz.

Bizler okumalarımızla, pratiklerimizle gösterebiliriz. Okul duvarlarına sıkıştırılmaya çalışan ve okullarda yapılan baskıların bir örneği olarak okulda çalışma yürüten bir yoldaşımız okuldan atılmakla tehdit edildi.

Din kültürü öğretmenlerinin yaptığı baskılar, zorunlu din derslerinin artırılması, okullarda yasaklanan müzikler... Onlar, zincirin halkalarını ne kadar genişletmek isteseler de, bunun için çabalasalar da bizler buna izin vermeyeceğiz. Onları umutlandırmayacağız. Faşizmin giderek artan baskıları bizi yıldırnamalı, onlar yapabileceklerimizin, gücümüzün farkındalar ve gençlikten korkuyorlar. Bizler de gücümüze güç katmalı ve yılmınlığa düşmemeliyiz.

Okullarda dağıtılan fanzini gören öğretmenler, bunu izinsiz çıkardığımızı ve okulda dağıtım yapmamızın yasal olmadığını söyleyerek engellemeye çalışıyorlar. Bizler bugünkü zor şartlarda mücadele ederken zorluklar yaşıyoruz. Ancak önemli olan bu zorluklarda ne yapacağımızı bilmek ve mücadeleyi yükseltmektir. Lenin'in de dediği gibi, "Gençlik, devrimin en dinamik gücüdür".

Bizler sistemin bataklığına çekilen gençler için neler yapmalıyız?

Okul ve sokaklardaki pratik çalışmalarımızı arttırmalıyız. Örneğin arkadaş çevrelerimizi toplayıp onlarla sohbet etmek, süreci tartışmak, bu insanları pratiğe katmak gerekmektedir. Başta da dediğimiz gibi fanzinimizin etkisini gören okul yönetimleri ve öğretmenler en çok da gençliği baskı altında tutmaya çalışıyor. Fakat bizler, neler yapabileceğimizi Gezi ayaklanmasında gördük. Her insanın devrime katacağı farklı şeyler olduğunu da...

Antakya'dan Liseliler

Eğitim Sistemine Velilerin Gözünden Bakmak

Yaşadığımız ülkede herkesin bildiği gibi, eğitim sistemi tamamen çöküntülü bir sistem haline geldi. Ülkemizdeki eğitim sistemi, tamamen haksızlık ve paranın egemen olduğu bir sistem oldu. Özel okullarda "Lise'den sonra iş garantisi" diye kampanya yapan sermaye şirketleri, öğrencileri para ile satın alır kilmaya çalışmakta.

Öğrenciler birer ürün gibi satın alınıyor ve onlara para gözüyle bakılıyor. Yıllık 10.000-20.000 gibi para alınan öğrencilere "daha verimli eğitim" veya "Lise'den sonra iş" diye kampanya yapıp velileri ikna etme çabalarına giriyor bu kurumlar. Devlet okullarında ise, daha baskıcı ve öğrencileri "tek tip insan" olarak biçimlendirmeye dönük eğitim sisteminin çöplükten bir farkının olmadığı gözler önünde.

Fen ve Anadolu Liselerinden çok imam-hatip liseleri açılmaya başlandı. Bu liseler, öğrencilerin sorgulama ve fikirlerini öne çıkarmalarını engelliyor. Tek tip insan yaratmanın temelini oluşturdu bu eğitim sistemi. Sarıgazi'de yaşayan emekçi bir annenin gözünden eğitim sistemine baktık ve yaptığımız röportajı sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Eğitim sistemi hakkında düşünceleriniz nelerdir?

Öncelikle eğitim sistemi her yıl değiştiği için ne düşüneceğimizi bilmiyoruz. Her sene farklı bir sistem dayatılıyor, kafalarına göre sistemi değiştirip, çocuklarımızın geleceğini mahvediyorlar.

Eğitimde şikayetçi olduğunuz noktalar nelerdir?

Okulda 1 günde 2-3 sınav oluyor çocuk hangisine çalışacağını anlamıyor. Onun dışında performans ve proje ödevleri veriliyor ve sınavlardan hemen sonraki günlere koyuyorlar yani hepsini aynı haftalara denk getiriyorlar.

Özel okullar hakkında düşünceleriniz nelerdir?

Parası olan okur da, iş de bulur bu memlekette. Hani derler ya "Para her kapıyı açar"; bu ne yazık ki bizim ülkemizde gerçek bir durumdur. Yıllık 15.000 TL veriyorlar ve okutturuyorlar çocuklarını; ama fakirin durumu olmadığı için çocuklarını

devlet okullarına gönderiyorlar. Ancak ne yazık ki zenginlerin çocuğu okuldan sonra çok rahat iş bulabilirken, yoksulların çocukları ise iş bulmada zorlanıyor, buldukları işlerle ise ancak geçimlerini sağlayabiliyorlar.

Eğitim sistemi için önerileriniz var mı?

Her insan farklıdır, yani farklı şeylerde başarılıdır. Müzik ve edebiyatla yani sanatla ilgili bir insanla matematik-fen derslerinde iyi olan insanı aynı sınava koymamaları gerekir. Ülkemiz sanatta ve edebiyatta gelişmiyorsa bu eğitim sistemini hazırlayanların suçudur. Sanat ve edebiyatta iyi olan toplum, duygusal ve insancıl bir toplum olur.

Düşüncelerinizi bizimle paylaştığınız için teşekkürler

Ezhel'in Şarkı Sözleri Nedeniyle Tutuklanmasını Doğru Bulan Geri Zekalı, AKP'nin Yasak ve Sansürlerle Türkiye'yi 3. Dünya Ülkesi Yapmasından Şikayetçi... Zaytung

Nurhaklarda Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecek!

Ölümsüzleşmelerinin 47. yılında THKO'nun ve 71 devrimci çıkışının önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan, Sinan Cemgil'in mezarı başında anıldı.

Sabah erken saatlerde Sinan Cemgil ve eşi Şirin Cemgil'in Üsküdar Karacaahmet'teki mezarlarına giden DÖB'lü öğrenciler olarak, yoldaşımız Sinan Cemgil ve eşinin mezarını temizleyip, düzenledik, Sinan'ın başucuna çiçeklerimizi koyduk.

DÖB imzalı "Nurhaklarda Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecek" pankartımız da Sinan'ın mezarına bırakıldı ve kısa bir saygı duruşu yapıldı. Sinan Cemgil anısına Ahmet Telli'nin Soluk Soluğa şiiri, Denizin en sevdiği parçalardan biri olan Rodrigo Konçertosu eşliğinde okundu. Düzenlediğimiz kısa anma programı şiirin okunmasıyla sona erdi. Bu arada mezarlığa gittiğimizde, Sinan Cemgil'in kardeşinin de yakın zamanda hayatını kaybettiğini ve Sinan'ın yanına defnedildiğini öğrendik.

**NURHAKLARDA YANAN DEVRİM ATEŞİ SÖNMEYECEK!
NURHAK SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!**

İstanbul /DÖB

Sarıgazi'de DÖB Çalışmaları

İstanbul'un emekçi semtlerinden Sarıgazi'de Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak pratik faaliyetlerimiz sürüyor.

31 Mayıs Perşembe günü, Sarıgazi'de bulunan Sarıgazi Mesleki ve Ticaret Meslek Lisesi çıkışında lise öğrencilerine yönelik bildiri dağıtımı yapıldı. Okul öğrencilerini DÖB'de örgütlenmeye çağırdıktan sonra okul çevresinde ve Sarıgazi'nin ana caddelerinde kuşlama ve sticker çalışmaları yapıldı.

Mahalle emekçilerinin, gençlerin de ilgiyle destek verdiği çalışma, mahallede 31 Mayıs 1971'de katledilen 3 THKO önderi Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan'ı anmak için afişlerin asılmasıyla sonlandırıldı. Şimdi DÖB Zamanı, Şimdi Devrim Zamanı! Nurhak Savaşçıları Ölümsüzdür! Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği!

İstanbul /DÖB

"Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına"

23 Mayıs Çarşamba günü İstanbul Sarıgazi'de DÖB'lü öğrenciler Çekmeköy Mehmetçik Anadolu Lisesi çıkışında kuşlama yaptı.

Öğrencilerin çıkış saatinde yapılan kuşlama çalışmasında, öğrencileri DÖB saflarında örgütlenip, mücadele etmeye çağıran ve ajitasyon konuşmaları yapan DÖB'lü öğrenciler, "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz", "Politik Özgürlük Kazanılmadan, Akademik Özgürlük Kazanılmaz" yazılı kuşlamalar yaptı.

Okul öğrencilerinin de alkışlayıp destek verdiği çalışma, okul çevresinde ve mahalle içinde sticker çalışması yapılarak sonlandırıldı.

İstanbul /DÖB

Cebeci'de Devrimci Öğrencilere Faşist Saldırı

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde okuyan öğrenciler, 16 Mayıs'ta, İsrail'in, Filistin Halkının Nakba'nın 70. yılında gerçekleştirdiği yürüyüşe saldırarak, yaptığı katliama yönelik "Emperyalistler Kaybedecek, Direnen Filistin Halkı Kazanacak" başlığıyla bir basın açıklaması yapmışlardı. 18 Mayıs'ta, basın açıklamasında konuşan ve açıklamaya katılan üniversite öğrencilerinden üçüne, 10-15 kişilik faşist grup tarafından kesici-delici aletler ve sopalarla saldırı düzenlendi. Hastaneye kaldırılan üniversite öğrencilerinin durumunun iyi olduğu belirtiliyor.

Aynı gün Yenikapı'da Filistin için miting yapan, fakat İsrail ile siyasal ve ekonomik ilişkilerini kesmeyi kınamayla yetinen dinci faşist AKP tosuncukları, gerçekten Filistin halkının yanında olup enternasyonalist dayanışma gösteren sosyalist ilerici güçlere saldırdı. Bu faşist güruhun, Filistin halkıyla dayanışma gösterenlere ve İsrail'in teşhiri amaçlı yapılan basın açıklamasına katılanlara saldırmaları, aslında Filistin davasının yanında olmadıklarını, daha çok "hamasi nutuklar" atarak sözde İsrail ile ilişkilerini kestiğini göstermeye çalışması, dinci-faşizmin ikiyüzlülüğünün ortaya koymaktadır. Dinci-gerici kitleyi ise "Müslümanlar katlediliyor" açıklamaları ile kendi etrafında toplamaya çalışması ve göstermelik mitingler yapması, seçimlere dair oy potansiyelini artırmak istemesindedir, gerçekten Filistin halkının yanında olduklarından değildir.

"Katliamın Lokumu Olmaz"a 105 Yıl

Boğaziçi Üniversitesinde 19 Mart'ta, daha önce okulda dağıtılan "Afrin lokumu"nu, "Katliamın lokumu olmaz" diye protesto ettikleri için hedef gösterilerek tutuklanan öğrencilerin iddianamesi hazırlandı. 13'ü tutuklu 21 öğrenci hakkında "örgüt propagandası yaptıkları" iddiasıyla toplamda 105 yıl hapis cezası istendi.

Öğrencilerin suçlanması için deliller ise, açtıkları "İşgalin Katliamın Lokumu Olmaz" pankartı, astıkları "Okulumuzda ÖSO'cu İstemiyoruz" ve "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" afişleri ve attıkları "Saray Savaş Halklar Barış İstiyor", "Savaşa Hayır Barış Hemen Şimdi", "Katil AKP, İşbirlikçi ÖSO", "Bijî Biratiya Gelan", "Katil AKP Hesap Verecek" sloganları...

"Bahse konu olaylar, bir üniversite içerisinde masum bir öğrenci grubu tarafından masum duygularla gösterilen demokratik tepki olarak gösterilmek istense de asıl amaç bu grubun organik bağlar içerisinde olduğu terör örgütlerinin yöntemlerini meşru göstermeye yönelik kamuoyu oluşturmaya dönük eylemler olduğu sabittir. Barış ve huzur ortamını bozmayı amaçlamaktadırlar" denilen iddianamede eylemin düşünce ve ifade özgürlüğü hakkı kapsamında değerlendirilemeyeceği söyleyerek öğrencilerin "örgüt propagandası" suçundan cezalandırılması istendi.

Öğrencilerin ilk duruşması, 6 Haziran'da İstanbul 32. Ağır Ceza Mahkemesi'nde olacak.

Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı:
bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...

Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır...

HAZİRAN'DA ÖLMEK ZOR...

MANİFESTO'NUN SIRRI NEDİR

AYBEL GÜN

1871 Paris Komünü, işçi sınıfının kapitalist dünyadaki ilk iktidarı olarak, tarihte unutulmaz bir yer edindi. Paris Komününün yaratıcısı olan kadın ve erkek işçiler, Fransız ve Prusya burjuvazisinin tüm güçleriyle Paris'e saldıkları sonucu yenildiler. Yenilenler, La Fayette'de, sonradan ölümsüzler duvarı olarak anılacak olan bu duvarın önünde, göğüslerinde taşıdıkları bir kırmızı kitapçıkla kursuna dizildiler. Bir çok komünar, son arzularının bu kitapçıkla gömülmek olduğunu söyledi. Bu vasiyet o kadar çok yapılmıştı ki, komünarların gömülmesine nezaret eden bir doktor anılarında "birçok işçi için bu kitabın neden bu kadar önemli olduğunu merak etmekten kendimi alamadım" diyecekti.

Tarihte yayınlanmış hiç bir kitap yoktur ki, 16 sayfalık bu kitap kadar, insanlık tarihine derinden etki etmiş olsun. Bu gün 21. yüzyılın dünyasında, kapitalizmin geliştiği değil de çöküşü yaşadığı bu yeni evresinde 3.dünya savaşı ve küresel iç savaşın fırtınasının ortasında, Komünist Parti Manifestosu yine en çok okunan kitaplar arasında, ilk sıralarda alıyor yerini.

Yayınlandığı 1848'den beri her dönemi böyle derinden etkileyen ve tüm canlılığıyla varlığını sürdüren Manifestonun sırrı nedir?

Komünist Manifestonun yayınlanmasından önceki dünya politik atmosferi fırtınalıdır. İşçi sınıfı 1800'lerin başından itibaren burjuvaziye karşı karşıya gelmektedir. Ama henüz bağımsız bir sınıf olarak kendi talepleriyle burjuva sınıfa karşı duramaz. 1819 ayaklanması acı bir katiama dönüşür işçiler için. 1830'larda Fransa'da Temmuz devrimi, İtalya'da reform hareketi, Fransa'da dokuma işçilerinin başını çektiği 1831-'32-'34 ve 1839 ayaklanmaları, İngiltere'de 1840'larda en etkili dönemini yaşayan çartist hareketin eylemleriyle sarsılan, feodalizme karşı kazanılan zafere arkasından, işçi sınıfının ayaklanmalarıyla karşı karşıya kalan bir burjuva dünya vardır.

İşçi sınıfı ilk bağımsız eylemi sayılan 1831 Lyon Ayaklanmasında "çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek" bayrağını açarak burjuvaziye ölümüne bir savaş ilanında bulunurken, aynı zamanda teoride önünü açacak, ona kurtuluşunun koşullarını gösterecek bir yol gösterici arar. Bilim ve teori o zaman kadar işçi sınıfı ve önceki toplumsal sistemlerin ezilen sınıflarından uzak, eğitim olanakları bulunmayan zengin sınıflara ait bir imtiyazdı. Ütopik sosyalistler, ezilen sınıflardan bağımsız, kendi düşsel dünyalarında eşitlikçi ya da en azından akılcı toplumsal sistem hayalleri kuranlar, yine bu dönemde işçi sınıfının eylemlerinde varlık göstermeye, onlarla buluşmaya başlar. Sosyalizm, komünizm gibi kavramlar yeni kavramlardır ve ütopik dünyada içerikleri yoksuldur. Bilime, toplumsal gelişme yasalarına değil, hayale, istek ve erdemlerin gücüne dayanır...

Marx ve Engels devrimci bir dönemin içine doğmuştur. Burjuvazinin feodalizme karşı verdiği savaş, o zamana kadar ki tüm bilgi birikimini acımasız bir eleştiriden geçirecek devrimci bir süreç yaratmıştır. Feodalizmin çimentosu sayılan dine ve monarşiye acımasız saldırı, tutuculuğun ve boş inançların yerle bir edilmesinin koşullarını sağlamıştır. O dönem için Engels "materyalist olmamak imkansızdı" diye anlatır. Marks ve Engels yalnız bilim insanı değildirler. Asıl meselenin dünyayı yorumlamak değil, değiştirmek olduğunu düşünürler. Bunun için eylemin içinde yer alır, komünist grupları birleştirir, onların hareketine yön vermeye çalışırlar. 1836'da Alman işçileri ve aydınlar, tarafından kurulan Adalet Birliği'ni 1847'de Komünist Birlik haline getirerek amaçlarının bir özeti verirler.

İşçi sınıfı, tarih sahnesinde yerini alan bu dev için devrimci rolünü anlama ve dünyayı nasıl değiştireceğini öğrenme zamanı gelmiştir. Komünist Birlik, komünistlerin kim olduğunu ve niyetlerini, geçmiş toplumsal tarihin bilimsel bir tahlilini vererek ve geleceğin sözcüsü olarak, komünist parti programını yazmaya koyuluyor. Komünist Parti Manifestosu 1848'de ilk basımını yapıyor.

"Bu yapıt, duru ve parlak bir deha ile yeni bir dünya anlayışını, toplumsal yaşamı da kucaklayan tutarlı bir materyalizmi en geniş ve en derin gelişimi öğretici olarak diyalektik, sınıf savaşımının kuramını ve proletaryanın -yeni komünist toplumun yaratıcısının- dünya tarihindeki devrimci rolünü açıklar" diyor, Lenin.

Marx ve Engels'in o güne kadarki insanlığın tüm bilgi birikimini, bilimin süzgecinden, kendi dehalayla geçirerek belli sonuçlara varmalarından önce, toplumların değişmelerine yol açan yasalar, belli bir sis perdesinin ardında, bölük pörçük düşünceler ve kuramlar olarak, ütopyalar ve gelişmeye uymayan donuk teoriler olarak bir karmaşanın içindeydi.

Marx ve Engels, doğanın ve toplumun gelişmesinin tesadüflere bağlı, rasgele bir olaylar bütünü olmadığını, bu gelişmelerin dayandığı yasaları ortaya koyarak "bilinmenin" üstündeki sis perdesini yırtıp attılar. Tarih-sel gelişmenin tesadüf olmadığını ortaya koyan Marx ve Engels aynı zamanda tarihin yönünün de bilinebileceğini, geleceğin bu anlamda görülebileceği gibi eşsiz bir bilimsel yaklaşımı ortaya koydular. Marksizm adım alacak olan bu yaklaşım, 170 yıl sonra bile onu güncel kılacak olan bu yaklaşım gücünü, Lenin'in altını çizdiği materyalizmden, en geniş ve en derin gelişim öğretisi olan diyalektikten ve kapitalist toplumun özel ürünü olan işçi sınıfının, onu, kapitalist toplumdan komünist topluma götüreceği olan devrimci rolünü ortaya koymasından alıyor.

Komünist Manifesto, kapitalist toplumun ve onun sınıflarının öyle bir tahlilini verir ki, daha sonraki bütün marksist yazın, onun ortaya koyduğu tahlillerin detaylandırılması biçiminde olmuştur. Bugün komünist çevrelerin anlamaya çalıştığı pek çok olgu dahi, komünist manifestonun satırlarında görülür. Örneğin, komünizm; köleler serfler ve zanaatçılar için olmayıp, yalnızca proleterler için olanaklı olan bir kurtuluş teorisi olarak 19.yüzyıl ürünüdür der, manifesto. Hakkında kitaplar yazılır bu satırların. Şimdilerde bile ilkel komünal yaşamlara, küçük üretimin "mutlu kısırlığına" ilginin bol olduğu günümüzde, esinini gelecekte değil de, geçmişte bulanlara bakınca, Manifestonun derinliği ve eskimeyişi daha iyi anlaşılır. İşte bu yüzden, 16 sayfanın her satırı, tarihin akışında etkili olmak isteyen her yeni devrimci kuşak tarafından her devrimci dönemde yeniden ve yeniden okunur.

Ve onunla gömülmek isteyen komünarlar, hayatlarında daha kıymetli bir şey bulamazlardı.

Flormar İşçisi Eyleme Devam Ediyor

Flormar'da sendikali oldukları gerekçesiyle işten atılan yüzden fazla işçi, Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde fabrika önünde, gün boyu halaylar ve sloganlarla eylemlerini sürdürüyor.

Bir çok sendika ve sivil toplum örgütünün ziyaret ettiği, çoğunluğu kadın olan işçilerin eylemi büyük bir coşkuyla sürüyor. İşçilerin coşkusu patronları korkutmuş olacak ki, işten atılan işçiler, fabrika etrafına çevrilen dikenli teller ile engelleniyor; çalışan işçilerin arkadaşlarını görmesi de araya gerilen branda ile engelleniyor. Bahçede yürüyen iki kadın işçi, eylemdeki işçilere el salladıkları için işten atıldı.

1 Haziran günü ise sabah vardiyası işçilerini

fabrikaya bırakan servis şoförü, işçilere sataşarak bıçak çekti; daha sonra servis aracını işçilerin üzerine sürdü. Fenalaşan 2 işçi hastaneye kaldırıldı.

Aynı gün Mücadele Birliği olarak ziyarete gittiğimiz işçiler, servis şoförünün fabrika yönetiminden talimat aldığı ve işçileri provoke etmek istediğini düşündüklerini söylediler. Ayrıca kadın işçiler, tüm kadınları Flormar ürünlerini boykot etmeye çağırdı.

İşçilerin örgütlülüğünün patronları nasıl korkuttuğu işten atmalardan, eylemlerinin ne denli korkuttuğu da aldıkları önlemlerden açıkça anlaşılıyor.

Savaşan İşçiler Asla Yenilmez!

Soda Grevine De Yasak

"OHAL sayesinde artık grevler yaşanmıyor" diyen devlet, Soda işçilerinin grevlerini de yasakladı.

Petrol-İş Sendikası ile Şişecam'ın Soda Sanayi AŞ'i arasında yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, 12 Nisan günü grev kararı alınmıştı; Petrol-İş, Mersin ve Adana'da bulunan üç fabrikada pankart asarak bunu duyurmuştu.

Ancak Bakanlar Kurulu, işçilerin grevini "milli güvenliği bozucu nitelikte" olduğu gerekçesiyle "erteledi". 23 Mayıs günü Bugün Resmi Gazete'de yayınlanan karar ile Soda Sanayi Anonim Şirketi'nde grev, OHAL döneminde yasaklanan yedinci grev oldu.

Belediyeye 100 Adım

3,5 yıldır

Zeytinburnu

Belediyesi'nin

sağlık birimi

çalışan

Kenan Güngördü,

"güvenlik

soruşturması"

gerekçesi ile

işten atıldı.

Kenan Güngördü,

16 Nisan'dan bu yana belediye

önünde oturma eylemi yapıyor.

Kenan Güngördü,

25 Mayıs günü de Belediye'nin kendisi

ile görüşmek için bir adım bile atmamasını protesto için,

Belediye önünden Olivium AVM'ye "100 Adım" yürüyüş eylemi yaptı.

Çok sayıda sivil polis eşliğinde gerçekleşen yürüyüş Kenan'ı destekleyenler de katıldı.

İzbeton İşçisi Grev Kararını Astı

İzmir Büyükşehir'e ait şirketler ile Belediye-İş İzmir şubeleri arasında devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine grev kararları asılmaya başlandı. Büyükşehirin yüzde 8'lik zam dayatmasını kabul etmeyen İZBETON'da örgütlü Belediye-İş İzmir 3 Nolu Şube, dün grev kararını astı.

Büyükşehirin asfaltlama, kaldırım çalışmaları ve moloz dökme sahaları gibi birçok alanda işlerini yürüten İZBETON'da 850'ye yakın işçi çalışıyor. Grev kararının asılması ile birlikte 60 günlük süreç başlamış oldu. Önümüzdeki günlerde yapılacak grev oylamasında da büyük oranda greve evet çıkması bekleniyor. Grev kararı, Bornova Kemalpaşa yolundaki şantiye alanına işçilerin katılımı ile asıldı.

Burada basın açıklamasını okuyan Şube Başkanı Murat Karakuş %8'lik zam oranının kabul edilemez olduğunu söyleyerek "Mayıs'ta ÜFE-TÜFE ortalaması %13,21 iken, emekçinin gerçek enflasyonu %20-25'lerdeyken, döviz, artış rekorları kırarken 'Sizin önerdiğiniz %8'lik ücret artışı dövizle, enflasyon artışıyla eridi gitti' dedik" dedi.

"Bizi greve, eyleme, sokağa siz zorladınız Aziz Başkan" denilen açıklamada, 4 kişilik bir ailenin insan gibi yaşamayı için yetecek bir ücret istedikleri söylendi.

Asılanın sadece İZBETON'un grev kararı olmadığını altını çizen Karakuş, "Bu grev kararı Büyükşehirin, İZSU'nun, ESHOT'un, İZULAŞ'ın, İZBELKOM'un grev kararıdır. Bu grev kararı tüm belediye emekçilerinin ortak grev kararıdır. Değerli dostlar, bizler burrada olmak yerine Konak Meydanı'nda binlerce işçiyile, memurla, davul zurna eşliğinde Aziz Başkan'la halay çekerek sözleşme imzalamak için çok çaba harcadık, olmadı. Ancak hala da çaba harcamaya devam ediyoruz. Bu çabamıza grev uygulama kararı almaya kadar devam edeceğiz. Tüm bu çabamıza rağmen sorun çözülmezse, İzmir halkının yaşayacağı muhtemel mağduriyetlerin sorumluluğu sadece ve sadece Sayın Aziz Kocaoğlu'na ait olacaktır. Değerli dostlar, değerli basın mensupları, bizi meydanlara çıkararlara, grevi tek çare olarak gösterenlere geçmişte demokratik haklarımızı kullanarak nasıl cevap vermişsek bugün de gereken cevabı vereceğiz" dedi.

Grev kararının asılmasının ardından, işçiler halaylar çekti.

Arabistan'da İnşaat Grevi

İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası, Suudi Arabistan'daki Türk işçilerin 26 Mayıs itibarıyla greve çıktığını açıkladı.

Çalıştıkları şantiyelerde çalışma koşullarının kötü olduğunu söyleyen işçiler, ücretlerinin de ödenmediğini belirtiyorlar.

MNG bünyesinde faaliyet gösteren Mapa İnşaat'ın Suudi Arabistan Cidde Konut Projesi'nde çalışan inşaat işçileri, işe başladıkları günden itibaren birçok ulustan işçinin kötü koşullarda çalıştığını, şantiyenin köle kampı gibi olduğunu söylüyor.

İki ay önce emeklerinin gasp edilmesine karşı 6 günlük greve çıkan işçilere geriye dönük maaşları ödenmiş, sorunun tekrarlanmayacağı söylenmişti. Ancak koşulların değişmemesi üzerine işçiler, 25 Mayıs gecesi toplanarak greve çıkma kararı almış; sabah da hem Türkiyeli hem Pakistanlı işçiler kamp kapılarını tutarak grev ilan edildiğini duyurdu.

“Yolda Yalnız Yürümek İstemiyoruz”

KESK İstanbul Şubeleri, KHK'lerle ihraç edilen arkadaşlarının görevlerine iade edilmeleri için topladıkları 13 bin imzayı 24 Mayıs günü İstanbul Valiliği'ne teslim etti.

Cağaloğlu'nda bulunan İstanbul Valiliği önünde bir araya gelen emekçiler, “KHK'ler Gidecek Biz Kalacağız” pankartı açtı ve basın açıklaması yaptı. Sık sık “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz”, “Direne Direne Kazanacağız” sloganları atılan basın açıklamasını, Eğitim-Sen 5 No'lu Başkanı ve Şubeler Platformu sözcüsü Ata Esen yaptı. OHAL'i tanımadıklarını ve KHK'leri kabul etmediklerini belirten Esen, “Alınterimizle kazandığımız işimizi, mesleğimizi, çocuklarımızın geleceğini AKP'ye asla teslim etmeyeceğiz. Onların kurduğu komisyonlara da bırakmayacağız. Bu yüzden direniyoruz” dedi.

Esen “İktidarsaldır ama devam ediyor. Direnen kamu emekçileri olarak gözaltına alınıyor, hatta tutuklanıyor; iş yerlerinde çalışanlar, işlerinden atılmakla tehdit ediliyor; iş güvenceleri ellerinden alınıyor, yoksulluk sınırının altında yaşamak zorunda bırakılıyorlar. Tüm bunların yaşandığı yerde direnmek meşrudur. Bizler bu yolda yalnız yürümek istemiyoruz” diyerek emekten, demokrasiden yana olan tüm kurum ve kuruluşlara, eylemlerine destek verme çağrısı yaptı.

KHK ile ihraç edilen öğretmen Nursal Tanrıverdi ise, “Bizler KHK zulmüne karşı teslim olmayı seçmeyen sonuna kadar direneceğim diyen bir avuç insanız. Hiçbir hakkın kolay kolay vermediğini, bedel ödeyerek bilen kamu emekçileriyiz. 'AKP'ye teslim olmayacağız' diyoruz. Çarenin sokaklardan, direnişten geçtiğini biliyor ve öğretiyoruz. O yüzden işimizi geri almaya kadar sokakları terk etmeyeceğiz; işimizi geri almaya, OHAL kaldırılmaya KHK'lar iptal edilinceye kadar direneceğiz” dedi.

Eylem, toplanan 13 bin imzanın İstanbul Valiliği'ne teslim edilmesinin ardından yapılan oturma eylemi ile devam etti.

Fransa Emekçi Eylemleri İle Sarsılıyor

Avrupa'da devrimin dili yine Fransızca. Fransa'da 2 ay önce başlayan eylem ve grevler sürüyor. İki gün önce gerçekleşen grevde de yüzbinlerce işçi ve emekçi sokağa çıktı, polislerle çatıştı. Halk, Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un ekonomik reformlarını protesto ediyor.

CGT ve CFDT başta olmak üzere birçok sendikaların çağrısıyla yapılan grevler, memur sayısının 120 bin azaltılma ve maaşlarda dondurulmaya gitme gibi planlarına karşı idi.

Fransa'da yaklaşık 140 şehir, kasaba ve köyde sokak mitingleri düzenledi. Posta işçileri, hava trafik kontrolörleri, devlet öğretmenleri ve kamu idaresi çalışanları 22 Mayıs günü meydanları doldurduğunda çevik kuvvet polislerinin cop, sersemletici bomba ve göz yaşartıcı gazlarıyla saldırısıyla karşılaştı.

Fransız elektrik şebekesi operatörü RTE, devlet kontrolündeki EDF tarafından işletilen birçok nükleer reaktörün üretimi kesmek zorunda kalması nedeniyle, grevin nükleer elektrik üretimini 2 gigawatt azalttı-

ğını söyledi. Fransız EDF sözcüsü de, şirket personelinin yaklaşık yüzde 15,5'inin greve katıldıklarını söyledi.

Paris'te Devrim Meydanında bir araya gelen onbinlerce memur ve öğrenci, Nation Meydanına doğru yürüyüşe geçti. Bastille Meydanına doğru ilerleyen kortejin ön saflarında yer alan kara blok ile polis arasında çatışmalar yaşanırken, memurlar polisin gaz ve tazyikli su ile eylemcilere saldırısını ıslık, alkış çalarak ve sloganlar atarak protesto etti.

Eylemde pankart ve sloganlarda öne çıkan sloganlar birlikte mücadele, üniversitelerde reformların işçi ve emekçi çocuklarına kapatılacağı, herkese iş, 32 saat çalışma haftası, 1800 avro asgari ücret, emeklilik yaşının düşürülmesi, patronlara yönelik sosyal sigortalar ve vergideki indirimlerin ve adletsizliğin kaldırılması ve genel grev idi.

Haftalardır eylemde olan kamu emekçileri ve öğrenciler, 26 Mayıs'ta tüm Fransa'da büyük eylemler yapmayı planlıyor.

“İşimize Geri Dönene Kadar”

KHKlarla ihraç edilen KESK'li emekçiler, 30 Mayıs günü yine İstanbul'da eylemde idi.

Bakırköy

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda saat 14.00'te başlayan eylem, Kanatçı Haydar'da işten atıldığı için eylemde olan Günay Kılıç da gelecek destek verdi. Kanser ilaçlarını ödemesinin devlet tarafından yapılmasını isteyen 'Beyaz Giy Kardeşliği' de Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yaptıkları basın açıklamasının ardından gelecek kamu emekçilerine destek verdi.

Saat 15.00'te yapılan basın açıklamasını Filiz Uzal Soylu okudu, “Biz 'çocuklar ölmesin' diyen Ayşe Öğretmen safindayız, biz 1 Mayıs'a emekçileri çağıran Şahin Tümöklü safindayız. Tutuklanan Nazife ve Narin öğretmenlerin safindayız. Yani onurun safindayız” dedi.

Eylem saat başı yapılan konuşmalar ve müzik yayınıyla sürdü.

Bu esnada meydana seçim çalışması yapan AKP'li emekçilerin sloganlarından, açıklamalarından ve müziklerinden rahatsız olarak alana polis çağırıp eylem engel olmaya çalıştılar.

Kadıköy

Kadıköy'de de saat 14.00'te Altiyol'da bulunan emekçiler “KHK'lar gidecek biz kalacağız!” pankartı açarak sloganlarla eyleme başladılar.

Basın açıklamasını okuyan Naciye Ertaş haksız, hukuksuz bir şekilde işlerinden ihraç edildiklerini anlattı, 67 haftadır devam eden direnişleri boyunca da ihraç edilmelerine gerekçe yapılan değerleri savunduklarını ve savunmaya devam edeceklerini söyledi. Açıklama KHK saldırıları geri çekilene, işlerine geri dönene kadar müca-

“Media Markt'dan Alış Veriş Yapma Zulme Ortak Olma”

Real Market işçileri, hileli iflase, haklarının gasp edilmesine, sarı sendikacılığa karşı 10 aydır mücadelelerini sürdürüyor.

29 Mayıs günü de Mall Of İstanbul AVM'de bulunan Media Markt Mağazasının önünde toplanan Real Market işçileri, pankartları, dövizleri ile AVM içerisinde slogan atarak eylem yaptı. Media Markt Mağazasının önüne gelen işçilerin basın açıklaması yapmalarına polisler ve özel güvenlikler engel olmak istedi.

Önce “burası AVM burada slogan atamazsınız” diyen Özel Güvenlik Müdürü eylem engel olamayınca bu sefer AVM'de bulunan vatandaşların basın açıklamasına katılmalarını engellemek için işçilerin bulunduğu yere halat çekip barikat kurarak işçi-

leri halktan yalıtılmaya çalıştılar.

Nakliyat İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu bir konuşma yaparak Media Markt'ın METRO Grubun bir işletmesi olduğunu ve bu nedenle Media Markt mağazalarının önünde eylemler yaptıklarını anlatarak, Real işçilerinin gasp edilen hakları verilinceye kadar da bu eylemlerin devam edeceğini söyledi.

deleyi sürdürecekleri vurgulanarak sona erdi.

Emekçiler slogan ve müziklerle eylemlerini 17.00'ye kadar sürdürdüler.

KESK'lilere Polis Saldırısı ve Gözaltı

Bakırköy'de kamu emekçileri, 2 Haziran Cumartesi günü polis saldırısına uğradı.

Özgürlük Meydanı'nda yüzün üzerinde çevik kuvvet

ve sivil polis, eylemlerine başlayan emekçileri eylemi sona erdirmeleri için uyardı. Kaymakamlığın “yasak” kararı olduğunu ve eylem yapamayacaklarını söyleyen polis, eylemi sürdürmekte ısrar eden emekçiler polisin saldırısı ile karşılaştı. İşçilere destek veren Zeytinburnu Belediyesi işçisi Kenan Güngördü ve BDSP'li emekçilere destek verdi ve 13 kişi birlikte sloganlarla gözaltına alındılar.

Saldırısı protesto etmek için KESK yöneticileri, saat 17.00'de Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir basın açıklaması yapmak istedi. Kadıköy'deki eylemlerini bitirmiş olan kamu emekçileri de bu eyleme gelecek destek verdi.

Polis “eylem izin vermeyeceğini” söyleyerek dağılmalarını istedi. KESK'liler dağılmayınca yeniden saldırdı, 13 kişiyi daha gözaltına aldı.

KESK DİSK TMMOB ve DİSK saldırıları protesto etmek ve gözaltıların serbest bırakılmasını istemek için 19.00'da eylem çağrısı yaptı...

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda gözaltıların serbest bırakılması için beklerken, gözaltına alınanlar 2 grup halinde serbest bırakıldı. Saatler 21.00'i geçerken, emekçiler, desteğe gelenler tarafından sloganlarla, alkışlarla karşılandı.

Mobbing, Darp, İşten Atma...

İstanbul Bahçelievler'de Kanatçı Haydar adlı restorandan haklarını istediği için darp edilerek işten atılan Günay Kılıç, 26 Mayıs günü Kanatçı Haydar önünde eylemdeydi.

Çok sayıda kişinin destek verdiği eylemde sık sık “Direne Direne Kazanacağız”, “İşçi Düşmanı Kanatçı Haydar” sloganları atıldı. Öte yandan restoranda önünde zırlı polis aracı akrep, gözaltı aracı ve çok sayıda polis olması dikkat çekti.

Eylemde konuşan Günay Kılıç, şunları söyledi: “Kanatçı Haydar, duy sesimi! Beni nasıl işten çıkardığını hatırlıyor musun? 'Beni burada görmeye alışacaksınız, ben hep burada olacağım' demiştim. Ben size işçi olduğumu söylemişim. Ben işçiyim işçi! Duyuyor musunuz, ben geldim! 20 küsur yıldır işçi kıyımı yapıyorsunuz burada. Korkuyorsunuz, çünkü haklıyız; çünkü güçlü olduğumuz emeğimizden geliyor. Beni savunmasız buldular, çünkü ben kadındım ve bir çocuğum vardı. Kanatçı Haydar, günbegün baskını, mobbingini arttırdı. Herkes bu restoranda nasıl işçi kıyımı yaptığını göreceksin. Patronlar, 'Benim canım isterse zam yaparım' diyor;

benler bize 2 yıldır zam yapmıyordu. Onur kırıcı şekilde yüzde 5 zam yaptılar, sonra bu zammı geri çektiler. Biz buna karşı çıkınca da 'kapı orada' dediler” dedi.

Resmî tatillerde çalıştırıldıklarını, mesai sayılmadığını belirten Kılıç; “1 Mayıs'ta en doğal hakkım olduğu için işe gelmeyeceğimi söyledim; ancak mesai yazılması durumunda geleceğimi söyledim. Olaylar bununla başladı”.

“Bizim çok temel taleplerimiz vardı. Bizden alınanları geri almak ve en temel haklarımızı kazanmak istiyoruz” diyen Günay Kılıç, darp edildiği 3 Mayıs'ta yaşananları anlattı. Kılıç, şunları söyledi: “Kamera görüntüleri var diyorlar. Evet, bizi sürekli yayımla izledikleri o-

odada yaşananların kamera kayıtları var. Ben kendileriyle yaptığımız toplantıda taleplerimi dile getirdim. Diyorlar ki 'Günay bizi dövdü'. Oysa o gün, bana her türlü mobbingi uyguladılar. Benim hiçbir talebimi dinlemediler. Ben o gün oradan ayrıldıktan sonra çalışma arkadaşlarımla bir toplantı yapılmış. Bana tezgah kurdular. 'Yarın Günay'ın durumuna bakacağız, taleplerini sürdürürse onu işten atacağız' dediler. 4 Mayıs'ta ise Ulaş Hasan isimli patron beni odasına çağırdı. Nazlı Güloğlu'nun şefler tarafından şiddete uğradığını; orada yaşadıklarımızı anlattım. Çünkü bu şefler bizi patronun önüne yem olarak koyan insanlar. Patron, 'Sana 10 gün zaman tanıyacağım. Susacaksin, itiraz etmeyeceksin' dedi bana. 'Çocuğuna ayakkabı alıp almaman önemli değil benim için' dedi. Ben aynı taleplerimi yineledim. Bunun üzerine benim çıkışımda verdiler. İki tane kağıdı imzalamamı istediler. Burada yazılanları

kabul etmediğimi söyledim. Rutin olarak yaptığım işi yapmadığımı iddia etmişler; 1 Mayıs'a gitmişim. Bu benim en temel hakkımdır. Sen benim haklarımı verirsen ben zaten çalışırım. Ben çıkış kararına tepki gösterince polis çağırarak tehdit etti. İnkâr etmiyorum, patronun yakasına yapıştım; 'Çağır polisi' diye tepki gösterdim”

Kılıç, “Murat Doğan adlı şef gelip beni arkamdan tuttu. Boynumu sıkı, ağzımı kapattı. Ben arkadaşlarım olmasaydı soluksuz kalmıştım. Ben hala kendimi ifade etmeye çalışırken patron bana 'şov yapma' dedi. Şov yapmadığımı, emek hırsızlığı yaptıklarımı söyledim. Benim arkamda suç duyurusunda bulunmuşlar. Ben de karakola giderek polis eşliğinde darp raporunu aldım” dedi.

Kılıç, sözlerini “Ben bu mücadeleyi sürdüreceğim. Taleplerim kabul edilene kadar buna devam edeceğim. Kanatçı Haydar, sen beni burada daha çok göreceksin” diyerek bitirdi.

Zeytinburnu Belediyesi önünde eylemde olan Kenan Güngördü de söz alarak “Ben de 38 gündür KHK'larına, OHAL'lerine karşı Zeytinburnu Belediyesi önünde direniştiyim. 24 Haziran'da gidecekler. Bütün Kadıköy'deydik; kamu emekçileri 'barış' dedikleri için 66 haftadır direnişte. Ha Kanatçı Haydar ha OHAL ha KHK” dedi.

KANSERLEŞEN SORUNLAR

Duvarlar yoksulun matbaasıdır derler. Duvarlara yazılan sözler belli bir bilinci ifade eder. Bu matbaa da artık sıkça gördüğümüz “Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürün!” sloganı yoksulların kapitalizme dair edindiği bir bilinç düzeyini de gösteriyor.

Kapitalist üretimin temeli sermaye birikimini arttırmak üzerine kuruludur. Kapitalist sınıfın sermaye birikimine giden yol sanayi devrimiyle açılmış, kapitalist üretim tarzının egemen olduğu her yerde işçinin emeğinin yağması sürecine doğanın yağması süreci de eşlik etmiştir.

Kapitalist sınıfın kar hırsı doğa üzerinde öyle bir yıkıma yol açtı ki bu yıkım doğanın bir parçası olarak toplumsal yaşamın üstüne hastalıklar ve kanserlerle yığınsal ölümler getirmiştir. Yine sınırsız kar hırsı, üretim süreci sonunda oluşan organik, kimyasal ya da zehirli atıkların, arıtma yöntemlerinin maliyetli oluşu nedeniyle, fütursuzca doğaya salınımı toprağı, havayı, suyu ve yer altı-yer üstü kaynaklarını zehirleyip tahrip etmiştir. Termik santraller, Hesler, altın-maden ocakları ile enerji ihtiyacına cevap vermek için yapıldığı söylenen -kapitalizmin insanı düşün-

meden plansız üretimi sonucu- mantar gibi çoğalması ile bu santrallerin atıklarının doğada yarattığı tahribatı maksimum düzeyde yaşıyoruz.

İnsan ve doğa birbirinden ayrılmayan bir ilişki bütünüdür ve doğanın çok yönlü tahribatı, atıklarla yayılan zehir, tarım ilaçları, gdo'lu ürünlerle, insana, çağımızın vebasası kanser ve ölümlerle geri dönüyor. Kanserden ölümlerin artışı ise tüm dünya ölçeğinde oldukça yüksektir.

Dünya sağlık örgütünün yaptığı araştırmaya göre kanserden ölümlerin oranı %16. Yani dünya nüfusunun büyük bir çoğunluğu kanserle karşı karşıya. Türkiye'de ise kanserden ölümler oldukça yüksektir. Her 8 ölümden birinin nedeni kanser, bu da nüfusun %10'una tekabül ediyor. Acı tablo bununla sınırlı değil! Üzücü olan şu ki, tarımın ve endüstrinin yoğun olduğu illerde kanserden ölümler olağan hale gelmiş durumda. Örneğin Tekirdağ, Kırklareli ve Edirne'de yaklaşık 4 ölümden; Kocaeli Dilovası bölgesinde her 3 ölümden ve Antalya da ise her 10 ölümden birinin nedeni kanser. Günlük yaşamımızda o denli çevresel kirliliklere, kimyasallara maruz kalıyoruz ki; soluma,

deriyle temas, yeme ya da içme yoluyla toksik etkili maddeleri bünyemize almamız kaçınılmaz.

Artan kanser ölümlerinin neden-

rini araştırmak için Sağlık Bakanlığı 2011 ve 2016 yılları arasında bir proje yürütüyor. Sonuçların vahameti, 2017 yılında açıklanması beklenen raporun, gizlilik kararı alınarak yayınlanmamasına sebep oluyor. Raporla 1380 gıda ve 1440 su örneği üzerinde çalışılmış. Kocaeli'nde 283 örneğin %38'sinde, Antalya'da 572 örneğin %60 Ergene bölgesinde alınan 463 örneğin %14'ünde pestisit (kanserojen madde)

kalıntısı tespit edilmiş. Günlük yaşamımızda tükettiğimiz besin maddeleri ayva, biber, çilek, domates, elma, ıspanak, mandalina, maydanoz, salatalık ve taze fasulyede pestisit kalıntısının maksimum düzeyde olduğu tespit edilmiş.

Tekirdağ'dan alınan su örneklerinde “alderon” isimli pestisit kalıntısı bulunurken, Antalya'dan alınan su örneklerine ise hormonal sistemi bozucu bir zehir olan “folpet” tespit ediliyor. Ergene havzası ise arsenik kusuyor. Metal ve kimya endüstrisinin bir atığı olan arsenik et, balık ve tavukta olduğu gibi, tarımsal ürünlerde de yüksek oranda bulunuyor. Çeltik, ısırgan otu, kara lahana, sarımsak ve yeşil soğan... Bu araştırma sonucu bize şunu gösteriyor: Yediğimiz yiyecekte, içtiğimiz suda, soluduğumuz havada kanserojen maddeler, zehirli atıklar yüksek oranda mevcut. Kanserlin ve diğer ölümcül hastalıkların yayılması bu sorunun toplumsal bir sorun olduğunu gösteriyor ve buna karşı mücadeleyi zorunlu kılıyor.

Türkiye'de bir çok yerde yapılmak istenen termik santraller ve Hesler ya da fabrikaların atıklarıyla zehirlenen nehirlerle karşı oluşan toplum bilinci buna yönelik mücadele için örgütlenmeleri

de sağlamıştır.

Örnek olarak, yakın zamanda Artvinli annelerin Cengiz Holdinge karşı köylerini, yaylalarını savunması, kirlenen Ergene nehrinin temizlenmesi ve fabrikalara arıtma sistemi kurulması için verilen mücadele ve hala devam eden Kaz dağlarına termik santral projesine karşı halkın eyleme geçmiş olmalarını örnek verebiliriz. Doğanın talanına karşı oluşan toplumsal bilinç toplumsal örgütlenmelerin önünü açtı. Bu çerçevede mücadeleye yönelenlerin dernek, komite, birlik ya da dayanışma şeklinde örgütlenmelerini görüyoruz. Doğanın korunması yönünde oluşan toplumsal bilinci bir üst aşamaya çıkarmak gerekiyor. Bu ise insanın insan üzerindeki sömürsü kalkmadan insan ile doğa arasında sağlıklı bir ilişki kurulamayacağı bilincidir. Doğanın ve insanın ölümünün önüne ancak kapitalist toplum yıkılarak geçilir. Ve ancak kapitalizm yıkıldıktan, insan üzerindeki emek sömürsü kaldırıldıktan sonra insan ile doğa arasındaki ilişki de sağlıklı bir biçimde yeniden kurulabilir. Bu yönde mücadele etmek sosyalizm için mücadele etmektir.

Bir Mücadele Birliği Okuru

68 Hareketi, 71 Devrimci Kopuşu ve Kaypakkaya Sempozyumu

1.Gün

26-27 Mayıs tarihlerinde Partizan tarafından düzenlenen “68 Hareketi, 71 Devrimci Kopuşu ve Kaypakkaya sempozyumunun 1.günü saat 11.00'de Taksim Hill otelin salonunda ölümsüzleşen tüm devrimciler şahsında saygı duruşu ile başladı.

Ardından Partizan temsilcisi sempozyumun açılış konuşmasını yaptı. Sempozyumun ilk oturumunda moderatör Sibel Özbudun, 68'in köklerinin Spartakistlere dayandığını söyleyerek, “68'de İbrahim Kaypakkaya'nın kopuşu önemli bir yerde durmaktadır” dedi.

Sibel Özbudun'un ardından ilk konuşmacı olarak sözü Fikret Başkaya aldı, 68'in işçi hareketiyle birleşen yönlerine değinerek işçilerin grevlerle öğrenci hareketine güçlü bir desteği olduğunu vurguladı.

Ardından sözü devralan Şaban İba, Türkiye 68'ine dair bir sunum yaptı, gençliği okulcu gençlik ve mücadeleyi sonuna kadar götüren devrim ve sosyalizm için kesintisiz bir şekilde mücadele eden devrimci gençlik olarak ayırmak gerektiğini belirtti. 68 gençlik mücadelesinde Denizlerin devrimci mücadeleye başladıklarında Kemalizmden etkilendiklerini, fakat ölümsüzleşirken sarf ettikleri “Yaşamın Marksizmin, Leninizmin Yüce İdeolojisi” ifadesinin onların ölümsüzleşirken Marksist-Leninist devrimciler olduklarını gösterdiğini söyledi.

Konuşmacılardan Temel Demirel, “Bugün bu boş koltuklarda Kandira Cezaevinde olan Pınar Aydınlar, Bakırköy Cezaevinde olan Mücadele Birliği'nden Songül Yücel ve tüm devrimci tutsaklarımız oturuyor; hepsine selam olsun” diyerek başladı sözlerine. 68'i, emperyalist metropollerin ve çevrenin (Ortadoğu, Latin Amerika, Kürdistan) 68'i olarak iki şekilde ifade eden Temel Demirel, her ikisinin aynı kaynaktan beslendiğini söyleyerek 68 hareketinin ve 71 devrimci çıkışının önemine değindi.

Ardından Partizan temsilcisi söz alarak, 68 hareketinin ve 71 devrimci çıkışın “O güne kadar reformizmin tarumar edilmesi, parlamentarizmden kopuşun, iktidarın namulunun ucunda olduğunu ve kurtuluşun devrimci şiddetle gerçekleşeceği bilinciyle hareket edildiği” açısından önemini vurguladı. İbrahim Kaypakkaya'nın, düzenin kendiliğinden değişemeyeceği ve bunu ancak komünist bir partiyle gerçekleştireceğini söylediğini belirtti.

İkinci oturum “68'in Işığında Suyu

Veriyor, Faşizme Karşı Mücadeleyi Büyütüyoruz” şiarıyla devrimci gençlik örgütlerinin konuşmalarıyla başladı. İlk sözü alan YDG, 68'in Avrupa'da ve dünyanın tamamında reformist taleplerin karşısında silahlı bir çıkış olduğunu belirterek Denizlerin, Mahirlerin, İbrahim'in devrimci bir pratikle, devrimci zoru örgütlediklerine değindi. Kaypakkaya'nın Marksizm-Leninizmin yanında Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden etkilendiğini ve pratik olarak da bu olguların iz düşümü olduğunu belirtti.

SÖH temsilcisi ise 68'in dünyada fırtınalı yıllar ve komünist, devrimci öncülerini, kadroları yaratan bir süreç olduğunu, 68 öğrenci hareketlerini 71'e giden temel kopuşun bir aşaması olarak kabul ettiklerini belirtti. Üniversitelerden başlayan hareketin daha sonra işçi sınıfı mücadelesini temel olarak ilerlediğini söyledi.

Dev-Güç, 68 hareketinin ve 71 kopuşunun aceleci ve ileriye taşınmayan bir hareket olduğunu değerlendirmesini yaptı; Rojava devrimine, Gezi ayaklanmasına değindi.

SGDF, 68 gençlik hareketini Avrupa ve dünyada yayılan bir başkaldırı olarak nitelendirip, 68'in 50. yılında hareketin ruhunu kavramanın bugünden geleceğe aktarmak için önemli olduğunu vurgusunu yaptı; Emperyalistlerin yarattığı şovenist histeriye karşı mücadele etmenin, birleşik mücadelede büyük önemi olduğunu söyledi.

Sempozyuma izleyici olarak katılan ve 68'in 50. yıldönümünde kuruluşunun 50.yılı kutlayan Devrimci Öğrenci Birliği de söz alarak bir konuşma yaptı. DÖB temsilcisi 71 devrimci çıkışının önderleri Denizleri, Sinanları, Mahirleri, İbrahimleri anarak yaptığı konuşmada “Yarım asırdır bu topraklarda süren devrimci mücadelede, Denizlerin, Mahirlerin, İbrahim Kaypakkayaların pratiğini anlamlandırmak, bugünkü güncel süreçte önümüze yeni yol haritaları koymak ve 71 devrimci çıkışını yani reformizmden ve yasallıktan kopuşun, zora dayalı mücadelenin örgütlendiği o günlerin, o devrimci cüret ve pratiğin bugün hala devrimciler tarafından şehirde, fabrikada, savaşın ön saflarında sürdürüldüğünü belirtmek hepimiz açısından önemli.

Gençliğin bugün ciddi bir saldırı altında olduğu bir gerçeklik. Bilimin taşı-

yesi, akademinin sermayeye ve gericiğe peşkeş çekilmesine karşı akademik ve demokratik talepler dinci-faşizmin, sermayenin egemenliği altında gerçekleşemez. Bu yüzden gençlik Politik Özgürlük Kazanılmaz, Akademik Özgürlük Kazanılmaz şiarını kuşanarak akademizm duvarlarını açacaktır, tıpkı 68 hareketinde öne çıkan devrimci mücadelenin önderleri haline gelen Denizler, Mahirler, İbrahimler gibi.

Bugün işçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin önüne konan seçimler, sermaye sınıfı için çöküşü biraz daha geciktirme çabalarıdır. Fakat halkların gerçek kurtuluşu 71 çıkışı ile bizlere yol gösteren Denizlerin, Mahirlerin, İboların devrimci zorudur, parlamentarizm bataklığı değil” dedi.

Etkinlik daha sonra süren soru-cevap bölümünün ardından 2.gün devam etmek üzere sonlandırıldı.

İkinci Gün:

Başta İbrahim Kaypakkaya ve 24 Nisan günü Dersim'de çatışmada ölümsüzleşen Gül Kaya (Nergiz) ve Hasret Tanrıverdi (Çiğdem) şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı; ardından dünyada ve ülkemizde 68 Hareketi'ni anlatan sinvizyon izlendi.

Günün ilk oturumu “Dünyada 68 Hareketi (Enternasyonal)” konulu idi. Konuşmacılar Avrupa Partizan, Fransa'dan Halkın Davası ve Yunanistan'dan Proletaryanın Bayrağı temsilcileri idi.

Sözü ilk Avrupa Partizan temsilcisi alarak Fransa'da başlayan 68 hareketinin salt öğrenci hareketi değil, işçilerin emekçilerin de içinde yer aldığı bir halk ayaklanması olduğunu, ekonomik ve sosyal taleplerle büyük grevlere gidildiğini, öğrencilerin ise üniversite işgalleri yaptığını söyledi.

Fransa'dan La Cause Du Peuple (Halkın Davası) Gazetesi temsilcisi de, “Gazetemiz Fransa'da halkın sesidir. Bizler sosyalist devrim için mücadele ediy-

ruz” diyerek, Fransa'da 68 eylemleri ve işçi hareketinin Maoist hareketten etkilendiğini söyledi.

Oturumun son konuşmacısı Yunanistan'dan Flag Of Proletariat (Proletaryanın Bayrağı) temsilcisi de 68 hareketinin Yunanistan'daki etkisine değinerek 73'te yaşanan Politeknik ayaklanmasını anlattı. Politeknik'in kapısına kanla yazılan “Amerika Dışarı”, “NATO Dışarı” sloganlarının hala silinmediğini söyledi.

İkinci oturumda Sevil Doğan moderatörlüğünde Partizan, Halkın Günlüğü ve Mücadele Birliği temsilcileri konuşmacı olarak yer aldı.

İlk olarak Partizan adına konuşan temsilci, 68'i yaratan koşullar gibi bugünü yaratan koşulların da dünyadaki nesnel, ekonomik gelişmelere bağlı olarak yaşandığını anlattı. Teoride devrimci önderler sahiplenirken, o önderlerin ideolojileriyle uyumsuz akımlara kapıldığını söyleyerek, 18 Mayıs anması yapıp ardından 19 Mayıs'ı kutlamak gibi uç örnekler yaşandığına değindi.

Faşizmin AKP ile başlamadığını ve AKP ile de bitmeyeceğini söyleyen Partizan temsilcisi, günümüzde faşizmin AKP ile özdeşleştirilmesini de eleştirdi. Gezi'nin kendiliğinden doğan bir hareket olması karşın hızla politize olduğunu, Alevileri Sol'a, şovenist kesimleri de Kürt halkına yaklaştırdığını söyledi. Ancak Gezi'de oluşan ortamın ve taleplerin seçim politikasına dönüştürüldüğünü; meclisin boykotu konuşulurken bir anda seçim atmosferine girilmesi gibi ikilemlerin yaşandığına değindi. Konuşmasını “71 devrimci kopuşuna bugün de ihtiyaç olduğunu düşünüyorum” diyerek bitirdi.

Halkın Günlüğü temsilcisi ise Denizlerin, Mahirlerin bizlere ait olduğunu, burjuva reformist siyaset tarafından temsil edilemeyeceğini söyleyerek, “Onlar devrimci ait” diyerek başladı. Temsilci, faşizme karşı toplumsal sol muhalefetin oluşturulması gerektiğini ve tüm muhalefetin seçimlere güç vermesi gerektiğini de söyledi.

Oturumun son konuşmacısı olan Mücadele Birliği temsilcisi, özellikle 71 çıkışının Türkiye, Kuzey Kürdistan ve Ortadoğu'da dünyayı sarstığını; gencecik insanların hiç tereddüt etmeden “devrim yapmak için” yola çıktığını söyledi, “kolay değil bu genç yaşta devrim için yola çıkmak. Ama İbrahimler, Denizler,

Mahirler bunu başardılar” dedi.

71 devrimci çıkışının önceki mücadele biçimlerinden köklü bir kopuş olduğunu söyleyerek, “İbrahimlerin, Denizlerin Mahirlerin TİP'in içinde olduğunu, ama gencecik yaşlarında dahi bunu anlamış, burjuva parlamentodan bir şey çıkmayacağını görmüşlerdi” dedi. Bunun, devrimcilerin her zaman her koşulda parlamentoyu boykot etmesi anlamına gelmediğini, somut durum somut tahlilinin yapılabildiğine göre hareket edilmesi gerektiğini söyledi.

İçinde yaşadığımız sürecin, küresel bir iç savaş olduğunu söyleyen Mücadele Birliği temsilcisi, bugün “3. Dünya Savaşı başladı” tartışmalarının yapıldığını, oysa 3. dünya savaşının 11 Eylül ile beraber işçi ve emekçi halklara karşı başladığını, şu an bunun farklı bir aşamasını yaşadığımızı söyledi. Gezi Ayaklanması, Hrant Dink ve Berkin Elvan cenazelerini örnek veren konuşmacı bunlara katılan milyonları anımsatarak, “toplumsal hareket suya yazılan yazı gibi değildir, izi silinmez” diyerek, bugüne Deniz, Mahir, İbrahim yaşasaydı ne yapardı diye sordu. “Doğup gelişen devrimi örgütlemek ve zafere ulaştırmak için mücadele ederlerdi” dedi.

Dinci faşizmin şu an çok güçlü görünse de en güçsüz döneminde olduğunu, büyük bir ekonomik krizin geldiğini ve bu yüzden seçimleri öne aldığını anlatan temsilci, “bu seçimlerde AKP'yi süpürebiliriz, faşizmi süpürebiliriz” denildiğini hatırlatarak, 7 Haziran'daki seçime ve sonucunda iktidarı yaklaşıma değindi. Bu seçimin sonuçlarına göre de iktidarın A, B, C planları olduğunu söylediğine dikkat çekerek, herkesin bu planların ne olduğunu bildiğini söyleyerek devrimcilerin, sosyalistlerin esas görmesi gereken bu olduğunu söyledi.

“Geçici Devrim Hükümeti” önerisini ortaya atarken, “hadi kalkın yarın bakanları seçelim” demediklerini, “yarın iktidar yıkılırsa yerine kuracağımız iktidarın hangi programa dayanması gerektiğini” söyledi.

“Yıllar önce yoldaşlarımızın kopuşu parlamentoya halkı davet etmek ne kadar doğru” dedikten sonra 25 Haziran günü devrimcilerin nerede olacağını sordu, “zafere göze alabilecek miyiz” diyerek sokağa çıkan kimseyi halkın yalnız bırakmadığını söyledi.

Ardından serbest kürsüye geçildi. Bir süre daha süren konuşmaların ardından sempozyum sona erdi.

ÇINAR

“Elbet düzen böyle gitmez yıkılır köklü fidan kesildikçe var olur...”

Aşık Mahsuni Şerif

1971 Mayıs ayı. THKO gerillaları Nurhak'ta. Malatya, gerillanın sırtını verdiği illerden biri. Bir telaşe var dağlarda. Taze ayaklar, yiğit yürekler dolanmakta sırtların yamaçlarında. Henüz bahar, yaz yüzünü yeni yeni gösterecek, buğdaylar kalkmamış daha.

1971 THKO, Diyarbakır Zindanlarında tutulan militanları bırakılınca hız verilir pratik işlere. Malatya civarına ve köylere gidış gelişler sıklaşır. Silahlı mücadelenin Malatya'dan başlaması netleşir. Gerekli yığınlar yapılır. Hazırlıklar tamamlanmaya çalışılır.

1971 THKO, çok gençler, 23-24 yaşlarında anca varlar. Baksan hepsi dalyan gibi çocuklar. Kim güvenir bunlara. Lakin Sinan oralardadır. İlmek ilmek örer Sinan ve Yusuf Malatya civarını. Silahlar hazırlanır, uyku tulumları, battaniyeler... Her gerillaya 200 mermi ayrılır, herkes silahını kullanır.

1971 THKO, bir usanmışlık ve pasın silinip atılması gerekir. Müthiş bir komutan vardır; Sinan. İnsanı onore ederek anlar, kendi seviyesinde görür

yereldeki insanları. Sosyalizmi iyi bilir, gerilla birliğinde “hocam” diye seslenilir, kimse ismiyle seslenmez.

1971 THKO, daha yeni yetme bir ordu. Sinan, star 14'lü tabancayı bir ilişkisine bırakır, “biz bir gün öleceğiz Mehmet Ali abi, bu sende kal-sın, belki bir müzeye konur devrim olunca” der. Uslanmaz hayalci bir komutan Sinan. Niye orada biliyor: Devrim!

1971 THKO, ilk görevi Denizlerin kurtarılmasıdır. Zira büyük organizasyonlar

Denizler üzerinden kurulmuştur. Kürecik Radar Üssü basılacaktır. 23-24 kişilik kır gerillası dağlarda dolanır. 8 kişilik eylem grubu kurulur. Göksu sert akar, avuçlarında kar suları. Sinan soyunur, suya atlar. Biraz yüzer döner, “geçemeyiz” der komutan. Burada bir çoban tarafından fark edilirler. Sonrası malum, THKO az bir zaman sonra neferlerini kaybedecektir.

THKO, bir devrimin ilk izleğidir. Nasıl yapmak gerektiğinin acemiliği ve cüreti saklıdır onda. Üç dağ parçası, 31 Mayıs günü bahara karışır.

Renas Toprak

Bir köylü kadın şöyle ifade eder Sinan'ın ölümündeki hislerini “sanki başımıza taş yağdı, bir çığlık düştü içimize...” Nurhak'ın tepelerinde boz kanatlı bir şahin kanatları bir çığlık asılı durur; “Daha şimdiden polisinden, Devlet Başkanına kadar hiç birisi evinde rahat uyuyamaz, çoğu ise evine rahat gidemez olmuştur. Onlar yarın ne olacağını çok iyi biliyorlar ve bugün bir avuç savacı olan Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun, yarın binler ve milyonlar olduğu zaman ne yapacaklarını düşünüyorlar. Tekrar ediyoruz: Düşmanın sayısına, zenginliğine, dehşetine ve imkanlarına aldırmayınız. Onun elindeki silah ve imkânlarına aldırmayınız. Onun elindeki silah ve imkanları aldığımız zaman, bizi durduracak hiç bir güç kalmayacaktır. Kendimize ve kendimiz gibilere olan güvensizliği yok edelim. Şunu iyi bilelim ki, halkın, yani bizlerin gücü karşısında hiç bir kuvvet dayanmaya muktedir değildir. Bu şerefli kavgada, kutsal görevimizi alalım. Yarın Türkiye'si bize cennet, düşmana zindan olacaktır. Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, bu mücadeleye en son neferine kadar ve kanının son damlasına kadar devam edeceğini bildirir...” (THKO Kuruluş Bilirisinden)

Şimdi Seçim Değil Devrim Zamanı

Gezi Ayaklanmasının yıldönümünde, Gezinin deneyimleri ve dersleriyle yeni bir seçim döneminin içindeyiz.

Halkın hemen hemen tüm kesimlerinin var olan düzeni değiştirmek için sokaklara çıktığı, sistemin siyasetinden medyasına, tekellerinden zor araçlarına kadar her şeyle ve herkesle dış dış savıştığı, büyük öfke patlamasının 5. yıldönümündeyiz...

O günden bu yana halkın ayaklanması, farklı farklı biçimlerde sürüyor. Gerek milyonlarla bir anda sokağa çıkıyor, gerek 6-8 Ekim Ayaklanması ya da hendek savaşlarında olduğu gibi zor araçları ile bunu bir üst aşamaya çıkarıyor.

Devrim, karşısında birleşmiş bir karşı devrim yaratarak gelişir. Yüzerce yılın yönetime deneyimine sahip olan sermaye sınıfı, kendini koruyabilmek için karşı devrimci saldırılarını yükseltti. İktidardaki dinci-faşist yapı, kendisine karşı ayaklanmış halklara karşı elindeki her aracı, her silahı kullandı ve son 11 aydır OHAL altında karnamelerin baskı ve saldırılarıyla yönetiyor.

Ve son yüzyılın belki de en büyük ekonomik krizinin içine doğru yuvarlanırken, iktidar “baskın seçim” ile bu siyasi ve ekonomik krizi yönetebilme hamlesi yapıyor. Biz sonda söyleyeceğimizi başta söyleyelim: “Sandıkla Gitmeyecekler”.

Bugün sandığa gitmeye hazırlanan hemen herkes, bu seçimlerin sonucunun önceden belli olduğunu biliyor; her tür politik saptamalar bir kenara bırakılsa dahi, sadece son birkaç seçimin sonuçlarına bakmak bile, bu seçimin nasıl geçeceğini gösteriyor.

A, B, C, planları olanlar, yazı da gelse tura da gelse biz kazanacağız diyenler, işler yolunda git-

mezse Belgrad Ormanı'na gömdüklerini çıkaracaklarını söyleyenler, seçimin sonuçları ne olursa olsun iktidarın kendi elleriyle teslim etmeyeceklerini ilan etmiş durumdadır.

25 Haziran sabahı olacakları net bir şekilde açıklayan iktidar, tüm ülkeyi kana boyayabileceğini açıkça söylemekte tereddüt etmiyor.

Bu koşullar altında, işçi ve emekçi halklar, komünistler, devrimciler ve ilerici insanlar ne yapmalı?

25 Haziran sabahına uyanan halklar, nasıl bir ülkede yaşayacaklarına kendileri karar vermeli ve kendi kaderlerini kendi ellerine almalı...

Gezi ve Kobane ayaklanmalarının dersleriyle donanmış emekçi halklar, gücünü biliyor, görüyor. Gerektiğinde iktidarın başını nasıl dünyanın öbür ucuna kaçırabildiğini de biliyor. O zaman biz de, Gezi Ayaklanması'nda, Taksim Meydanı'na astığımız taleplerimizi yineleyelim ve acil görev olarak önümüze koyalım:

-Burjuva hükümetin derhal istifası, bütün iktidarın halka devredilmesi;

-Polis teşkilatının ve ordunun dağıtılması, bunun yerine milis güçlerinin geçirilmesi;

-Bankalara, tekelere, büyük dış ticarete emekçi sınıfların yararına el konulması;

-Halk temsilcileri konseyinin toplanması;

-Tutsakların derhal özgürleştirilmesi;

-Ezilen ulus ve ulusal toplulukların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınması.

Bunları başarabilmek bugün her zamankinden daha fazla mümkün. Yeter ki, bunun için harekete geçelim, hazırlanalım ve yeri ve zamanı geldiğinde devrimin bize öğrettiklerinden çıkardığımız derslerle patlayan devrime yön verelim.

A, B, C Planları

Gün geçmiyor ki iktidar kanadından tüylerimizi diken diken eden bir açıklama, konuşma gelmesin... En üstten en aşağıya kadar gerici faşistler, niyetlerini her geçen gün biraz daha fazla açığa seren konuşmalar yapmayı ihmal etmiyor. Buna ister dil sürçmesi, ya da gecaatin arz ederken sirkatin söylemek deyin, isterseniz de açık yapılmış tehditler deyin, sonuç değişmiyor. Dinci faşist iktidar, iktidarını ve sistemi koruyabilmek için bir iç savaşta hazırlanıyor.

Önceki seçimlerde ortalığı kan gölüne çevirmekte tehdit edenler, artık daha örgütlü ve silahlı. Bugün “yazı da gelse tura da gelse” seçimi kazanacaklarını, seçimi kazanamazlarsa “A,B,C planları” olduğunu söyleyenler, “Belgrad Ormanı'na gömdüklerini çıkararak savaşacaklarını” söylüyor. Böylelikle A, B, C planlarını öğrenmiş oluyoruz.

Sermaye sınıfının, olası bir ayaklanmaya karşı “hazırlanmış” daha önce defalarca söylemiştik. Darbe gecesi kaybolan on binlerce silahın adresini de işaret ederek... Bugün o silahların yerini ve ne zaman, ne amaçla kullanılacaklarını da öğrenmiş oluyoruz.

“Belgrad Ormanı'nda ağacın dibinde, talim şeyimizi oraya gömdük. Çıkaracağız sokağa artık, 'Bismillahirrahmanirrahim' diyeceğiz...” diyerek canlı yayında açık tehdit savuran profesöre günün ilerleyen saatlerinde soruşturma açıldığını duysak da, bunun hiçbir yaptırım olmayacağı aşikar...

Sermaye sınıfı, 24 Haziran seçimleri için hazırlıklarını yapmış durumda. Çıkardığı seçim yasaları vb gibi yasal yollarla seçimi alamazsa yapacağı hilelerin önünü hazırlayan devlet, o da olmazsa iktidarını korumak için silahlı çetelerini sokağa salacağını da duyurmuş oluyor...

25 Haziran sabahına uyanan işçi ve emekçi halklar, nasıl bir dünyaya gözlerini açacaklarına iyi karar vermek durumunda. Sermaye sınıfı seçimleri kazansa da, kaybetse de, Türkiye halklarını daha zor günler, daha koyu bir baskı ve terör bekleyecek bu muhakkak. Halklar da seçim sonrasında bu minvalde hazırlanmalı, özgürlük ve demokrasi istiyorsa, bunun bir ayaklanma ve devrim ile geleceğini unutmamalıdır. Şimdi tüm gücümüzle ayaklanma ve devrim için çalışma zamanı

Bakırköy Zindanı'nda Denizler Anıldı

“Kavgaya girmişse insan

Kırıyorsa zinciri

Bileniyorsa bıçak

Çelikleşmişse demir

Deniz Yusuf Hüseyin

Bunlar Senin eserin”

6 Mayıs... Deniz, Yusuf, Hüseyin...

Türkiye ve Kürdistan halklarının aydınlık günlere ulaşacağına olan inançla “Devrim” ateşini yakan üç genç yüreğin idam edilmişlerinin yıldönümü.

6 Mayıs yaklaşırken, bizlerde de hazırlık başladı. Bazılarımız ilk kez zindanda bir etkinlik hazırlanmanın heyecanını yaşıyor.

Üç dağ/ Üç nehir/ Üç yangın yürekli orman... Onların bizler için anlamı bir başka... Mücadeleye başlamanın, kararlılığın, başeğmezlüğün simgesi... Onların devrim tarihine, bizlere kattıklarını nasıl anlatmalı?

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan... Onlara dair bildiklerimiz, onların ardından denizleşen yoldaşlar... 6-10 Mayıs

Partimizin ölümsüzleşmelerini anarken onları nasıl anlatmalı? Telaş ve heyecan dorukta...

Ve 6 Mayıs sabahı... Ankara'da Karşıyaka Mezarlığında kızıl bayraklarıyla Denizlerin mezarı başındadır yoldaşlar...

Leninist Kadınlar zindanda anacak. Güne Deniz, Yusuf, Hüseyin'i anarak başlamak gerek. Sabah siper yoldaşlarıyla beraber toplandık havalandırmada.

Bir yoldaşımız, “Bugün 6 Mayıs. 1972'de idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı anmak için bir aradayız. Denizleri anmak, onlar gibi savaşmak, Denizleri anmak, ezilen halkların özgürlük mücadelesini zafere ulaştırmaktır” diyerek saygı duruşuna davet etti. Che'nin “Ölüm hoş geldi sefa geldi” şiiri eşliğinde saygı duruşunda bulduk. Ardından, Deniz, Yusuf, Hüseyin'i ve devrim savaşçıları anan sloganlarımızı attık.

Akşam da ayrıca bir anma etkinliği gerçekleştirdik. Etkinlik alanını düzenlemeye, Deniz Gezmiş'in simgeleşen resmini asarak başladık. Altında ise proletaryanın kurtuluş mücadelesinin rehberi olan Marx, Engels, Lenin ve dünya devrim önderlerinin resimlerinin yer aldığı panomuzu yerleştirdik.

Sonra Denizlerden bugüne Leninist Parti'nin ölümsüzleşen savaşçıların resimleri ve onlara ait sözleri, karanfillerle donatıldı pano.

Heyecanımızı anlatmak zor... Programımız başladı.

Parti, devrim ve komünizm savaşçıları andığımız bu günde, sosyalizmi bir ütopya olmaktan çı-

karan ve 5 Mayıs'ta doğan Karl Marx'ı anmamak mümkün mü? Denizleri etkileyen Giap ve Fidel Castro'yu... Onları düşünerek devrim ateşinin ilk kıvılcımını yakmak için çıktılar Nurhaklara... THKO'nun kısa zamanda etkin bir politik güç durumuna ulaşması, emperyalizmin ve tekeli burjuvazinin hemen harekete geçmesini getirdi. 12 Mart Askeri Darbesinin ardından THKO'nun kurucuları Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, 6 Mayıs 1972'de idam edildiler.

“Yiğitçe çıktılar yola/ Sevdanın en katıksızını/ Ölümün en amansızını tattılar/ Uğruna ölüme gittikleri yol kadar aydınlıktılar...”

THKO'da yaşanan sınıfsal ayrışmanın ardından Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirmek gerektiğini belirten THKO/MB partileşme sürecine girdi. TKEP'in ilanı ise üç komünist işçi Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'ın yaptığı eylemle oldu. Üç komünist işçi 13 Mart 1982'de idam edilen ilk işçiler olarak tarihe geçtiler.

TKEP ise, enternasyonalist savaşçıları Cevat Saim Çelen, İmam Ateş ve Mustafa Çetiner adlarını Filistin'de savaşarak tarihe yazacaklardı.

Leninist Parti'nin her savaşçısı, Denizlerin cesareti, savaşçılığı ile görev almış kahramanlar ve devrimler çağının sona ermediğini yaşamları ve ölümsüzlükleri ile göstermişlerdi.

Denizler gerek yazdıkları mektuplarda, gerekse idam sehpasındaki sözleriyle binlerce insana gidecekleri yolu göstermişlerdi.

Onların mektupları ve son sözleri, başeğmezlikleri, sokak çatışmalarında Agitler, kitle çalışmasında Ayniller, zindan savaşlarında Muratlar, Aysunlar, Sibeller'i mücadeleye katmıştı.

Yeni Evrenin savaşçıları izledi onları.

“Ve doğrudu Emre, elleri alınteri... Sömürünün çarklarında gitti geldi. Baktı, aradı, buldu. Kavradı elleri Denizlerin bayrağını. Göğsünde taşıdı emeğin iktidarı sloganlarını. Duyunca savaş çağrısını, aldı eline silahını/ halkların düşüncesini gider gibi/ uzandı Rojava'ya/ uzandı Rojava'ya, sessiz, mütevazı... Emre Bora bir savaş çağrısıydı ve bu çağrını sürdüren oldu Kenan... Che gibi, Deniz gibi düştü yollara, Teğmen Alilerle buluştu...”

Devrim savaşçıları anlatan ezgiler ve şiirlerle anlatmaya çalıştık Leninist Parti'nin savaşçıları... Program sunumunun ardından devrimci marşları hep bir ağızdan söyledik.

Anma programını “Söz Veriyoruz” marşıyla sonlandırdık. Sonrasında anma etkinliği, siper yoldaşlarımızla birlikte söylediğimiz ezgi ve şiirlerle sonlandı.

YA ZAFERİ GÖRECEĞİZ

YA DA ZAFERE GİDERKEN SENİN GİBİ CÜRETLE KIZILLAŞMAYI BİLECEĞİZ

"Seni anlatabilmek seni
İyi çocuklara, kahramanlara
Seni anlatabilmek seni
Namussuza, halden bilmeze, kahbe
yalana

Seni bağırabilsem seni
Dipsiz kuyulara
Akan yıldız
Bir kibrit çöpüne varana
Okyanusun en ıssız dalgasına
Düşmüş bir kibrit çöpüne"

Ahmet Arif

Pırl pırl bir 13 Mart sabahı kuş civıltıları ile açıyorum gözlerimi. Sonunda bu köhne gecekondu nun bir faydasını göreceğim, bahar keyfini doya doya yaşayacağım. Pencereyi açıyorum, mis gibi orman kokusu. Kuşlar ötüşüyor, bahçedeki ağaçlar da çiçek açmış. Dalıp gidiyorum hayallere. Telefon çalıyor, yoldaş arıyor. Saate bakıyorum. 09.45... Mahalleye geliyor. Göğsümün nefesine bir yumruk oturuyor. Burada ne işi olabilir, hem de bu saatte. Koşar adım çıkıyorum evden. Gözleriyle kavuştuğum o ilk an, endişeyle soran gözlerle bakıyorum. Titriyor sesi. "Kenan yoldaşı kaybettik". Çekebildiğim en uzun nefesi çekiyorum. Birbirinden kıymetli yoldaşlar ananın ellerini tutuyor. "Bizi bir parça hazin ve dimdik ayakta bırakıp gözyaşlarımız gitti" diyorlardı adeta. Yoldaşlar geliyordu bir bir. Herkes "o eve" gelmeye korkmuştu. Bir haber vardı, o evle kurulsun istenmeyen bir bağlantısı vardı bu haberin... Kenan yoldaş...

Sevgili yoldaşım... Dostuna güven, düşmana kahr veren yoldaşım. İlk karşılaşmalarımız, birlikte yürüdüğümüz Taksim, Kobane ayaklanmaları, Gazi mahallemizde geçirdiğimiz Soma ve ODTÜ için yaptığımız eylemler, birlikte organize ettiğimiz nice etkinlikler... Her birini ayrı ayrı, her birinde seni ayrı ayrı düşünüyorum. Görünen ve göstermemen gereken nice kahramanlıkların...

Bir fotoğrafın takılıyor gözüme. Ortaokul yıllarımdan. Okulun son günü olmalı. Takdir, teşekkür belgeleriyle öğrenciler ve bir öğretmen. Öğrencilerin kıyafetleri dağılmış, ellerinde kemerleri.

Kendilerinden emin "ben, ben" diyen havaya kaldırdıkları karneleri. Seni arıyor gözlerim o öğrenciler arasında. Şaşkınlığım ve hayranlığım bir kat daha artıyor; özümsemiş devrimciliğine. Öğretmenin bile ceketini fırlatıp atmışken sen resmin bir ucunda dimdik ayakta. Ceketin ilikli, kravatın sonuna kadar sıkılı, elin arkada. Aldığın takdir belgeni saklıyorsun. Kendi yaptıklarına övünmüyorsun. Sadece işini yapıyorsun...

O yaşlarda dahi böyleydin demek. Başarılarını hiç göze sokmazdın. Kendi yaptıklarından bahsetmezdin. Okyanusta birer damlaydık. Mütevazilik ve dinginlikle beslediğin bilincinle hep hesaplar yapardın. Bedelinin ne olacağını değil, bizim için ne kadar yararlı olduğunu hesaplardın. Devrim için yaşamak, dövüşmek isteyen bizleri -kendini, ya-

pabileceklerini, yeteneklerini bilmeyen bizleri- dinlerdin. Ve gözlemlerdin. En verimli olacağımız topraklara serpiştirildiğin tohumlardık biz. Yabanıl otlar boy verdiğinde yanı başımızda sabırla bir bahçıvan gibi bizleri kavrar, otlardan temizlerdin bizleri. Sen iyi bir öğretmendin. İstikrar önemiyle senin için. Ancak asla yeterli değildi. Bir adım, bir adım daha ileriye taşımalydık bayrağımızı. Sadece kendini geliştirmek için değil, ilgilendiğin bizlerinde neye ihtiyacı olduğunu bilip, kavrayıp doğru olana yaklaşmak için sürekli okurdun. Romanları da teori kitapların kadar severdin. Biz emek harcadıkların, çoğu zaman kendimizi düşündüğümüzden daha çok düşündürdün bizi. Rüzgarlar dallarımızı kırmak için uğraşsa da katkılarla güçleniyor, bileniyor, büyüyoruz.

Seni anlatmak için kalemim her elime aldığım da, kendimi anlatırken buluyorum. Kızıyorum kendime, "yoldaşı anlatmalıyım" diyorum. Fark ediyorum ki beni ben yapan, kendimi tanımam gelişmeye çalışmam, yapabildiklerimde ve hedeflerimde hep senin dokunuşların vardı. Ben olarak gördüğüm her şey seninle yaptığımız uzun yürüyüşlerde kattıklarındı. Planlarımızı, ideallerimizdi.

Gecekondu arasında ağaçlar içerisinde yaptığımız o yürüyüşler... Her şeyi konuşabiliyorduk seninle. Tüm çelişkilerimi, hüznlerimi, planlarımı. Bazen sinirlenirdin bana. Hiç bu kadar sessiz bir sinir görmemiştin. Ellerini açardın. Derin bir nefes alır "yoldaş böyle olmaz" derdin. Prensipimizin olduğunu, "devrime giden her yolun mübah" olmadığını, sen öğrettin bana. Bir "Arkadaş" şiiri vardı ya hani. İşte sen oradaki Arkadaş'ın benim için. Bana yürümeyi sen öğretmiştin yoldaş, ele ele ve daha ileriye. O yoldaş omuzların, bütün yoldaşların yaslanabildiği bir çınardı. Sen bir doktordun, ağrıyı sızyı dürtüştür anlatan tüm hastalara doğru tedaviyi uygulayan, onları iyileştiren, eskisinden daha sağlıklı yaşamasında rehber olan bir doktordun. Şimdi sen Denizler, Chelerle birlikte bizlere karanlıkta yol gösteren kocaman bir yıldızsın. Kutup yıldızımızsın.

"Bir Leninist tek kalsa bile nereye yürüyeceğini, ne yapacağını bilir" diyordun. Kaygılarımızı gideriyordun. Aldığımız mirasa layık olabileceğimize sesleniyordun. Üzgün endişeli olduğum anlarda sen geliyorsun aklıma... Bir de uzaklardan bariton bir erkek sesi "teslim olmayalım halilim aman kurşun atalım..."

Bir yoldaş mektubunda senden bahsetmişti. "Yoldaşın haberini aldık, yüreğimizi dağıldı, ama çok daha öfkelenirdi. Bir yandan da onurlandırdık böyleleri yoldaşlarımız olduğunu. İnanmıyorum, böyleleri bir bilinç, böyleleri bir yüreğe öldü denilebilir mi?" Başlıyordun anılarınızı anlatmaya. Ardından ekliyordu. "Başka nasıl olabilirdi, bir komünist nerede olmak isterdi o son anda. Ne yapmak isterdi."

Ölümü yenenlerin türküsü susmaz, halayları durmaz yoldaşım. Son sözü parti söyler iradesiyle açtığımız yolda-

yürüyoruz. Sizlerin bayrağımıza kattığınız değerleri daha ileri taşıyacağız. Her günümüz bunun bir eylemidir. Rüzgar sert esiyor. 1 Mayıs'a günler kaldı. 1 Mayıs'ta leninistlere yakışır şekilde, işçi sınıfı ve ezilen halkları taksime çağıracağız. Cenge davet edeceğiz. Kendileri için, verilmesi gereken son bir kavgaya davet edeceğiz.

Yine bir sınav gününde yüreğimde kaygılarla gelmiştim kapına. İçim harman yeriye, gözlerim hep yaşlıdır bilirsin. Mutluluktan mı, acıdan mı, anlayamazdın ilk anda. Ciddi bir sorun olduğunu düşünüp, kaygıyla sorardım. Sanki o soruyu bekliryorduysan ferat figan sarırdım sana. "Devrim için herkes bir şeyi iyi yapıyor, ben hiçbir şey yapamıyorum. Ben ne yapacağım" derdim. Şaka yapmadığımı anlayınca şaşırırdın; "günlerdir bu yüzden böylesin

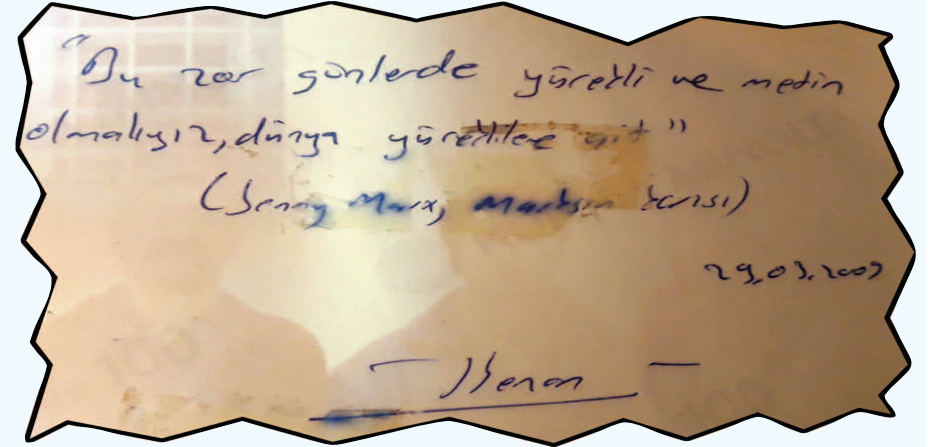

demek." Sağ kaşımı kaldırır ve yarı tebeşüssümler sorardın: "Demek bir şey yapmakt istiyorsun?"

Sen yoksan ve bir karar verilecekse, öfkelenirdik. Nerede kaldı yoldaş. Neden gelmedi. Çünkü bildik aslında, en geniş çerçeveden bakanımızdın sen. Sen bir şey söylemeliydin.

Önemsiz iş yoktu senin için. Uzak ve yakın geleceğimiz için daha yararlı işler vardı sadece. Onu bulup, yapmak önceliği vardı yalnızca. Okurdun, yazardın, anlatırdın, görev verildiğinde bilmediğimiz birçok şeyi öğretirdin. Daha fazlası vardı sende. Büyük bir hazineydin. Tartışmalarımız oldu, evet haklısın. İkimizde daha yararlı olabileceğimiz için işler konusunda tartışmadık mı, tartıştık. Eksikliklerimizin üstünü örtmedin, bana doğruyu gösterdin. Eksik yönlerimin beni boğmasına izin vermedin. Kendi ligenciliğe de mükemelliyetçiliğe de eleştirel yaklaşırdın. Yeterince iyi olmayan bir şeyin, hiç hareket etmemekten daha iyi olduğunu vurgulardın. İyi olmayabilir kaygısıyla geri durduğum birçok şeye bana verdiğin bu ipucuyla atıldım. Bazen gerçekten iyi olmadı ama ne olursa olsun geri durmamak gerektiğini sen öğrettin bana. Seni hiç unutmuyacağım. Nostaljik bir anma ile değil kavganın ortasında haykıracağım ismini.

Hani bir şiirde var ya, perdeleri çekili odalarda planlar kurmuştu. Seninle vedalaşıp ayrılmıştık yanından. Karnımda kelekler, kramplar... Bunlar sadece bir aşk'la karşılaşınca olur diyordu romanlar. Oysa biz eyleme gidiyorduk. Ve karnımda kramplar, içim içime sığmıyor, çığlık atmakt istiyordum. Eylem bitmiş, gözaltından çıkar çıkmaz koşarak varmıştık yanına. O karşılaşma anımızda gözlerinle gülmüş, sarılmıştın bize."Nasıldı?" diye sormuştuk. Kollarını öyle bir açışın vardı ki gözlerinde öylesi bir sevinç. Yeni gelmiştik ama 5 dk sonra aynı eyleme gidebilirdik. Çocukça bir sevinç sarmıştı bizi de. Çocuklarına şefkatle sarılan baba, ektiği tohumların çiçek açışının heyecanında

bir bahçıvandı.

Sen beğenmişsen, partiye yararlı olmuşuzdur diyorduk. Kolektif çıkar dışında hiçbir şey seni mutlu etmez, koşkulanmaz, üzmezdi. Sen bir şey diyorsan kolektifin sözüydü o bizim için. Bilir ve heyecan duyardık. Bir yoldaş, anma etkinliğinde, "O yoldaş" diyordu, "asla yeri bir kişiyle dolamayacak bir yoldaş." Şimdi kızacaksın ama ben yine imrendim sana. İsmimiz unutulabilir ama bir değer katmalıyız, daha büyük değerler. Değil mi yoldaş? Daha çok okumalı, daha militan olmalıyız. Öyle değil mi yoldaş!

Sıra Neferi şiiri beni hiç bu kadar sarsmamıştı. "O usulca boynu düşünce yanındakinin omuzuna..." Anacığımız geliyor aklıma. Yaşamı, yoldaşlaşan yaşamınız. Sana "ez kedoytu bijeri, babay" diyen hitabını. Anne diye yanına oturduğum o gün, annemin gözlerinde bir boşluk, bir arayış vardı. Seni arıyordu, vurulduğun anı arıyordu. "Vayy önüne atamadım kendimi", diyordu. Yalandır diyordu. Soruyordu "kesin mi bu haber"... Dimdik duruyordu anamız. "Bugün oğlumun düğünü var, oğluma yaraşır düğün edeceğiz". Devrime inanmış bir kadın yüreği, "ben suçluyum" diyordu. "Böyle nalet bir dünyaya getirmeyecektim seni. Elbet değiştirmek isteyecektin, böyle yaşamı kabul etmeyecektin" diyordu. Bir anda devleşiyor ana. Ellerini ayaklarını öpmek istiyorum. Susuyorum. Dimdik duruyor. "Kenan'ıma yaraşır karşılayacağım" diyordu. Akrabaların geliyordu, annen kardeşlerini görünce sarılıp gözyaşı döküyor. Akrabaların dimdik. "Kenan yaşamak istediği gibi yaşad. İnandığı gibi öldü". Kenan bütün bu bilinçli insanların en ileri yanlarını almış, değiştirme mücadelesinde atılarak kat be kat geçmişti. Ama daha en başında "farklı bir çocuk" oluşunun sebeplerini daha iyi anlıyorum. Sosyalist toplumda bu kültür düzeyinde, insancıl yaşamda çocuklarımızın eşsiz gelişimini düşünüyorum o an. Anamız teker teker yanımıza geliyor, "aç mısın, sen bir şey yemedin" diye teker teker soruyordu yoldaşlara. Sarılmak, öpmek değil içime almak istiyorum anamı. Eziliyorum, ellerim ayaklarım fazla oluyor o anlarda. Nereye koysam eğreti duruyor. Mahcup ağlıyor; yoldaşların yanından. "Bugün Kenanımı diğer yoldaşlardan daha çok anacağım", dönüyor kızına "kızma bugün bana, hiçbirinin değerinden farkı yok hepsi yoldaşım, hepsi çocuklarım, ama bugün Kenan'ım için biraz fazla ağlırsam kızma bana".

Ne diyebiliriz, ne denebilir. Annem... Kan bağından daha çok annem olan annem. Başımın üstüne çıkısa tüy kadar hafif taşıyacağım annem benim. Gorki'nin "Ana"sı anlatılmıyordu. Annemiz ve sen, ikiniz ayrı ayrı, bir bütün olarak yahut, kalmalı geleceğe. Gelene

ğimizin yarattığı güçlü yeni insanları tanımalı dünya.

Bir konuda prensip edindin mi, hiçbir zorluk bozamazdı prensibini. Birini mi arayacaksın, fırtına bile kopsa saatinde giderdin ankesörlüye. "Yoldaş hasta olacaksın", derdik. Sen giderdin. Bazen gerçekten hasta da olurdu. Sen sabırla demire şeklini veren demirci Kawa idin. Sessizce çalışır, işle parıldardın. İnsanın eğri yerlerine vuran, onu sıra neferine dönüştürdün. Ustamızdın sen.

Akşam olur herkes evine çekilir, sen okurdun, yazardın, plan yapardın. Kapalı kapılar ardında bile bir komünist olarak yaşıyordun sen.

Bir yoldaş, "insan yalnızca çocukken ağladığında, istedikleri gerçekleşir" derdi. Senin haberinde, Sinan Yoldaşın haberinde hiç tanımadığım biri oldum. Bir insanın birebir tanıdığı bir yoldaşın ölümünü düşünürken nasıl yaşayabileceğini düşünüyordum. Kimisi safları terkedecek, kimi bir adım öne atılacak. İşin ciddiyeti karşısında ayakları yere sağlam basanlardan olabilecek miydin, diye düşünürdüm. Melankolik ağlamalarla karşılarm bu haberleri sanırım diyordum, eğer ölen ben değilsem. Oysa bütün yoldaşlar birbirimize daha sıkı ketlendik. Herkes bir parça daha güçlendi. Kararlılığa büründü.

Dokunduğum her genç senin yanına anmana geldi. "Biz ne yapabiliriz" dediler. Haberin hedefimize kilitlenip, öfkemizi biletti. Senin uğruna düştüğün bu kavgayı zaferle taçlandıracağız. Ya zaferi göreceğiz ya da zaferle giderken senin gibi cüretle kızillaşmayı bileceğiz. Partinin gençliğinde en yararlı kadrosu, senin yaşamın için, daha da güçlenmemiz için birçok yoldaş gönüllü olurdu senin görevine. Zafer günü geçidimizi görmeyi en çok sen hak ediyordun. Gececi gündüzüne katan yeni insan, 21. yüzyılın Che'si... Sen o günü görmeliydin. Öfkemi kat be kat artırıyor. Sen şimdi her kavgada, her şiirde, marşta, kıvılcık yıldız olarak parlıyorsun. Yol göstermeye devam ediyorsun.

Öylesine sıkılmış ki yumrukları
İyice sıkılsın yumruklar
Saklınsın diye bir armağan gibi bu katillik
Öylesine sıkılmış ki yumrukları
Kimse hüznü olmasın
Kimse hüznü olmasın diye
Sırası değil hüznün daha
Unutulsun bir gövdeye duyulan hasret
Unutulsun bu alışılmış duyarlık
O kadar sade, o kadar kalabalık ki
Unutulmaya değer onların insan gövdeleri

Ve unutulmalı mutlaka
Dolsunlar diye yüreklere
Dolsunlar diye damarlara
Ölü mü denir
Ölü mü denir şimdi onlara.

Edip Cansever

Bir Yoldaşım...